

BIULETYN

Akademii Obrony Narodowej

Kwartalnik nr 3(41) Rok IX ISSN 1642-0128

Nowy rektor-komendant Akademii Obrony Narodowej

Służby mundurowe na specjalnych warunkach

POLSKIE
TOWARZYSTWO
UBEZPIECZEŃ

Specjalne ubezpieczenia dla służb mundurowych **PTU MORO**

- komunikacyjne
OC, AC, NNW, ASSISTANCE
- majątkowe
domy i mieszkania, domy letniskowe,
budynki i sprzęt gospodarstwa rolnego
oraz ubezpieczenie jachtów śródlądowych
- osobowe i turystyczne
następstwa nieszczęśliwych wypadków,
koszty leczenia za granicą,
bagaż podróżny, sprzęt sportowy
oraz ubezpieczenie NNW członków
załogi jachtów śródlądowych

www.ptu.pl

Od Redakcji

Drodzy Czytelnicy!

Niewątpliwie najważniejszym wydarzeniem minionego kwartału było objęcie obowiązków rektora-komendanta AON przez gen. dyw. dr. inż. Romualda Ratajczaka. O tym wydarzeniu oraz kierunkach rozwoju naszej uczelni mogą Państwo przeczytać na stronach 2–3 „Biuletynu AON”. W dalszej części numeru obok sprawozdań z konferencji naukowych i informacji z wizyt delegatów, znalazły się m.in.: dwa teksty w języku angielskim, pozyskane w ramach współpracy nawiązanej z redakcją miesięcznika „Listy Uniwersytetu Obrony Czech” z Uniwersytetu Obrony Czech (s. 10–13), oraz informacja o nowym oficerze łącznikowym Bundeswehry (s. 16). Ponadto w rubryce „Z życia studentów” znajdą Państwo sylwetki najlepszych tegorocznych absolwentów (s. 25–26), a także teksty autorstwa naszych studentów (s. 28–29, 34). W wakacyjnym numerze na stronach 29–31 swoje miejsce znalazła relacja z pierwszych w historii naszej uczelni wyborów Miss AON. Szczególnie zaś polecam artykuł o XI edycji Międzynarodowych Pokazów Lotniczych „Air Show 2009” w Radomiu, autorstwa naszej studentki, a jednocześnie praktykantki Wydziału Prasowego dowództwa Sił Powietrznych – Marty Pietrzak (s. 32–33). Życzę Państwu miłej lektury, a wszystkim nowo przybyłym studentkom i studentom wielu sukcesów i tego, aby studia w murach naszej uczelni były dla nich zarówno okresem radości jak i wytężonej pracy.

Ewa Ciunowicz

Redaktor naczelna „Biuletynu AON”

Na okładce: uroczystość przekazania obowiązków rektora-komendanta AON. Gratulacje gen. dyw. dr. inż. Romualdowi Ratajczakowi składa minister obrony narodowej Bogdan Klich. Fot. Zdzisław Rutkowski.

Temat numeru

Nowy rektor-komendant AON 2

Wydarzenia

Konferencje naukowe 4
Wyjazdy zagraniczne 7
Nasi goście 8
Cooperation: Representatives for European Military Universities in Brno; Czech President Meets University of Defence Students 10
Awanse naukowe 14
Prezydent odznaczył 15
Z obrad Senatu AON 15
Pożegnania z bronią 15
Nowy oficer łącznikowy 16
Święto Wojska Polskiego 17
Centrum Szkolenia OPBMR w SZ RP – wydarzenia 18
Centrum Doskonalenia Kursowego Oficerów 19
Powietrzna Tarcza 2009 22
Wspólny Wysilek 2009 23

Z życia studentów

Promocja 2009 24
Najlepsi absolwenci AON w roku akademickim 2008/2009 ... 25
Studenci podziękowali 27
Pierścień 2009 28
Wybory Miss AON 2009 29
Air Show 2009 32
Konkurs wiedzy o bezpieczeństwie narodowym rozstrzygnięty 34
Spotkanie Koła Naukowego „Akademia Przedsiębiorczości” ... 34
Lipcowy wykład otwarty profesora Piotra Sienkiewicza 35

Szkolnictwo wyższe

Nowe pytania o proces boloński – Ewa Chmielecka 36

Kultura

Wernisaż w Klubie AON 39
Wystawa prac Koła Plastycznego 39
Na deskach teatru 40

Sport i rekreacja

Chłopaki Piłsudskiego 40
Zawody strzeleckie 41
Piłka siatkowa 42
I Bieg o Puchar Rektora-Komendanta AON 43

Historia wojskowości

Walki wojsk państw Osi w Afryce Północnej 1941–1942. Cz. II – Dariusz Ogórek 44

Prawo

Zmiany w prawie... 46

By język był giętki...

Errare humanum est – Andrzej Wajda 47
Rozrywka 48
Na półce z książkami 49

Nowy rektor-komendant AON

1 lipca 2009 r. obowiązki rektora-komendanta Akademii Obrony Narodowej objął gen. dyw. dr inż. Romuald Ratajczak.

Obejmujący stanowisko rektora-komendanta AON gen. Ratajczak w swoim wystąpieniu zapewnił, iż dobro Akademii będzie zasadniczym motywem jego działań. Omówił wizję rozwoju uczelni, którą zamierza realizować przy wspólnym wysiłku organów kolegialnych Akademii z organami jed-

Gen. dyw. dr inż. Romuald Ratajczak ur. się 5 lipca 1953 r. we Wrocławiu. Jest absolwentem Wojskowej Akademii Technicznej (1978); ukończył też studia podyplomowe w Europejskim Centrum Studiów Bezpieczeństwa w Garmisch Partenkirchen (Niemcy, 1995) oraz studia w zakresie strategii polityki obronnej w Royal College of Defence Studies w Londynie (1998). Jest doktorem nauk technicznych (WAT, 1987). Zna biegle język angielski.

Służbę wojskową rozpoczął jako asystent w Wojskowej Akademii Technicznej, gdzie do 1991 r. zajmował kolejno stanowiska starszego asystenta i adiunkta. W latach 1991–1992 pełnił funkcję obserwatora wojskowego w misji ONZ w Iraku i Kuwejcie. Po zakończeniu tej misji zajmował wiele odpowiedzialnych stanowisk w instytucjach Ministerstwa Obrony Narodowej: w latach 1992–1996 był szefem Wydziału Reagowania Kryzysowego i głównym specjalistą w Departamencie Bezpieczeństwa Międzynarodowego, a następnie, w latach 1996–1997, szefem sekretariatu sekretarza stanu w MON i, po studiach w Londynie, dyrektorem Departamentu Wojskowych Spraw Zagranicznych w latach 1999–2003. Od 2003 roku służył w Stałym Przedstawicielstwie UZE w Brukseli jako radca-minister/doradca ds. obronnych. Po powrocie do kraju we wrześniu 2006 r. objął obowiązki dyrektora Departamentu Współpracy Międzynarodowej MON. Na stopień generała brygady został mianowany z dniem 15 sierpnia 2003 r., a od 1 stycznia 2007 r. pełnił funkcję dyrektora Departamentu Wojskowych Spraw Zagranicznych. Gen. dyw. dr inż. Romuald Ratajczak stanowisko rektora-komendanta Akademii Obrony Narodowej objął 1 lipca 2009 r.

Jest żonaty. Jego hobby to historia współczesna i wycieczki górskie.

Biuletyn Akademii Obrony Narodowej

Redaktor naczelna: **Ewa Ciunowicz** tel./fax (022) 681-40-32,
e-mail: biuletyn@aon.edu.pl,
opracowanie graficzne, skład i tamanie: **Dariusz Łysio**,
fotografie: **Zdzisław Rutkowski**,
Wydawca: Akademia Obrony Narodowej.
Naświetlanie i druk: Wydawnictwo AON, zam. 568/WAON,
zamknięcie numeru: 17.08.2009 r., nakład: 500 egz.

Adres redakcji: Akademia Obrony Narodowej
00-910 Warszawa 72, al. gen. A. Chruściela 103, bud. 2.
Wydanie internetowe: www.aon.edu.pl.

Redakcja zastrzega sobie prawo do skrótów, adiacji oraz zmiany tytułów nadesłanych tekstów. Materiałów niezamówionych nie zwracamy. Teksty i fotografie zamieszczane są nieodpłatnie. Publikowane artykuły wyrażają indywidualne poglądy autorów; są sprawdzane przez system antyplagiatowy.

noosobowymi. Do głównych kierunków rozwoju zaliczył: powrót do wojska, przejawiający się m.in. w aktywizacji szerokiego spektrum badań w zakresie nowoczesnych strategii sztuki operacyjnej i taktyki, czy pełnieniu roli doradczego ciała ministra obrony narodowej i instytucji wiodącej w opracowywaniu zasadniczych dokumentów z zakresu obronności państwa, prowadzenie szerokiego spektrum kursów i szkoleń na potrzeby wszystkich rodzajów sił zbrojnych i szersze włączenie w proces dydaktyczny oficerów z rodzajów sił zbrojnych i dowództw operacyjnych, zwiększenie atrakcyjności uczelni na rynku cywilnym, pretendując do miana Uniwersytetu prawobrzeżnej Warszawy, otwarcie się na współpracę międzynarodową m.in. aktywizację Akademii w strukturach natowskich, a także powołanie grupy przyjaciół (ang. *wisemen group*), złożonej z osób o uznanym autorytecie, wspierającej podejmowane w uczelni działania. Gen. Ratajczak podziękował ministrowi za okazane mu zaufanie i powierzenie tego zaszczytnego stanowiska, zaś Senat uczelni poprosił o udzielenie mu kredytu zaufania.

Minister obrony narodowej Bogdan Klich omówił dotychczasowe działania uczelni oraz wskazał, w jaki sposób, jego zdaniem, Akademia powinna się rozwijać i realizować swoje zadania. Dodał, iż od nowego rektora oczekuje przyspieszenia reform w uczelni, a tym samym dostosowania jej do nowej rzeczywistości w Siłach Zbrojnych RP oraz cywilnego rynku edukacyjnego.

Ustępujący rektor gen. dyw. dr hab. Janusz Kręćkij podziękował profesurze, kadrze naukowo-dydaktycznej, pracownikom oraz studentom za trud i ciężką pracę na rzecz uczelni, zaś swojemu następcy gen. dyw. dr. inż. Romualdowi Ratajczakowi życzył powodzenia i sukcesów w kierowaniu Akademią Obrony Narodowej.

W uroczystości udział wzięli m.in. szef Sztabu Generalnego WP gen. Franciszek Gągor, podsekretarz stanu w MON ds. polityki obronnej Stanisław J. Komorowski, dyrektor generalny MON Jacek Olbrycht, goście z zagranicy oraz kadra i pracownicy uczelni.

Ewa Ciunowicz

Fotografie: Zdzisław Rutkowski

Konferencje naukowe

Konferencja naukowa poświęcona prof. dr. hab. Mieczysławowi Wasylko

29 kwietnia 2009 r. odbyła się konferencja nt. Nauczyciele i mistrzowie ekonomii i logistyki. Dorobek naukowy prof. dr. hab. Mieczysława Wasylko, zorganizowana przez Instytut Logistyki WZiD AON.

Tematyka spotkania nawiązywała do dorobku naukowego Mieczysława Wasylko – profesora, który dzień wcześniej (tj. 28 kwietnia 2009 r.) na wniosek kapituły został uhonorowany pierścieniem pamiątkowym AON. W tym roku prof. Wasylko obchodził 29-lecie swojej pracy zawodowej. *Profesor należy do krajowej czołówki ekonomistów polskich, którzy swoim zaangażowaniem w rozwój nauki o zarządzaniu podmiotami gospodarczymi w wojsku przyczynili się do rozwoju szczegółowej dyscypliny wiedzy, jaką jest ekonomika wojskowa* – stwierdził Mariusz Fornal we wprowadzeniu do I tomu publikacji nt. *Nauczyciele i mistrzowie ekonomii i logistyki. Mieczysław Wasylko*, wydanej z okazji jubileuszu profesora.

Fot. Z. Rutkowski

Otwarcia tego spotkania naukowego dokonał płk Paweł Górski. Pierwsza sesja plenarna została poświęcona dorobkowi naukowo-badawczemu jubilata. Sylwetka profesora została zebranym przybliżona m.in. przez prof. AON dr. hab. Zenona Stachowiaka i prof. dr. hab. Janusza Płaczka. Nie zabrakło pod adresem pana Wasylko słów

uznania, które należały się mu zarówno jako człowiekowi, jak i naukowcowi. Była to okazja do wystąpienia samego bohatera konferencji, którego wszyscy wysłuchali z ogromną uwagą.

Kolejna część konferencji, moderowana przez prof. dr. hab. Janusza Płaczka, upłynęła pod hasłem *Logistyka w nauce i gospodarce narodowej*, podczas której z referatami wystąpili: prof. dr. hab. Czesław Skowronek (*Podstawowe tendencje zmian w infrastrukturze procesów logistycznych*), prof. dr. hab. Piotr Sienkiewicz, mgr Halina Świeboda (*Analiza systemowa działań logistycznych*), dr Sławomir Owczarski (*Mechanizm funkcjonowania sieci logistycznych*), prof. dr. hab. Jerzy Rutkowski (*Strategia zarządzania długiem publicznym w świetle kryzysowych wahań kursu walutowego*) oraz prof. dr. hab. Romuald Mańkowski (*Edukacja logistyczna w przedsiębiorstwie*).

Następna sesja plenarna, której przewodniczył prof. dr. hab. Eugeniusz Nowak została poświęcona tematowi *Logistyka Sił Zbrojnych i sytuacji*. W jej trakcie wystąpili: gen. bryg. Krzysztof Szymański (*Logistyka Sił Zbrojnych RP, perspektywy rozwoju*), gen. bryg. prof. WAT dr. hab. Andrzej Szymonik (*Logistyka w przedsiębiorstwie i organizacji wojsk – różnice i podobieństwa*), prof. dr. hab. Antoni Rogucki (*Hipotezy i paradoksy antykryzysowe w logistyce sił zbrojnych*), prof. dr. hab. Ryszard Jakubczak (*Ekonomiczny wyraz terytorialnie organizowanego bezpieczeństwa militarnego*), dr Wacław Wójcik (Agencja Mienia Wojskowego w systemie logistyki wojskowej) oraz prof. dr. hab. Eugeniusz Nowak (*Logistyka sytuacji kryzysowych*).

Podsumowania konferencji dokonał prof. dr. hab. Zenon Stachowiak.

Agnieszka Adamiak

Zarządzanie wiedzą w organizacjach publicznych

6 maja 2009 r. w auli im. gen. Józefa Kuro-pieski odbyła się ogólnopolska konferencja naukowa pt. „Zarządzanie wiedzą w organizacjach publicznych. Teoria i praktyka”.

Organizatorem konferencji byli pracownicy Katedry Zarządzania Wydziału Zarządzania i Dowodzenia AON: płk dr hab. inż. Stanisław Sirko, płk dr inż. Krzysztof Graczyk, dr Marzena Piotrowska-Trybull oraz mgr Emilia Talak. Opiekę merytoryczną nad konferencją sprawowała rada programowa w składzie: prof. dr hab. Leopold Ciborowski (Akademia Obrony Narodowej), prof. dr hab. Waldemar Kaczmarek (Akademia Obrony Narodowej), prof. dr hab. Michał Krauze (Akademia Obrony Narodowej), dr hab. Katarzyna Materska (Uniwersytet Warszawski), dr Bogdan Lent (Uniwersytet w Bernie, Szwajcaria) oraz doc. ing. Pavel Buczka CSc. (Akademia Ozbrojených Sil, Liptovský Mikuláš, Słowacja).

Problematyka poruszana na konferencji jest niezwykle istotna, bowiem umiejętność pozyskiwania i wykorzystania wiedzy stanowi współcześnie o konkurencyjności podmiotów (krajów, regionów, przedsiębiorstw, organizacji publicznych, osób). W wymiarze strategicznym zarządzanie wiedzą oznacza *działania zmierzające do budowania organizacji opartej na wiedzy i ukierunkowanej na jej wykorzystanie*, natomiast w wymiarze operacyjnym jest to *proces nabywania wiedzy, jej przetwarzanie, gromadzenie, ochrona i wykorzystanie do celów praktycznych*.

Tematyka konferencji spotkała się z dużym zainteresowaniem. W spotkaniu wzięło udział blisko stu przedstawicieli uczelni krajowych i instytutów naukowych oraz firm, m.in. Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych oraz firma STATSOFT Polska sp. z o.o. z Krakowa – sponsorzy przedsięwzięcia. Patronat medialny nad konferencją objął miesięcznik „Logistyka”.

Na konferencji prezentowano koncepcje i podejścia do zarządzania wiedzą w organizacjach publicznych m.in. samorządach terytorialnych, instytucjach wojskowych oraz instytucjach rządowych. Proces transferu wiedzy oraz zarządzania wiedzą w jednostkach samorządu terytorialnego podnosili w swoich wystąpieniach dr Andrzej Gazda z Politechniki Rzeszowskiej oraz dr Andrzej Pawluczuk z Politechniki Białostockiej, wskazując na ich istotną rolę w dynamizowaniu rozwoju lokalnego i regionalnego.

Problematyce wykorzystania systemów informatycznych i informacyjnych w zarządzaniu były poświęcone wystąpienia dr. Janusza Wątroby z firmy STATSOFT Polska sp. z o.o. oraz dr. inż. Andrzeja Żyluka z Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych. Prelegenci podkreślali, iż zmiany jakie dokonują się w sektorze ICT (ang. *Information and Communication Technologies*) determinują organizację pracy innych sektorów, ilustrując to przykładami z branży lotniczej, medycznej oraz ubezpieczeniowej. Na konferencji podkreślono także, iż stosowanie coraz nowszych i coraz bardziej sformalizowanych systemów informacyjnych do diagnozowania zasobów wiedzy i infor-

macji oraz określania przyszłych potrzeb informacyjnych w zarządzaniu organizacjami nie przyniesie korzyści, jeśli pominie się relacje międzyludzkie w organizacjach oparte na szacunku i zaufaniu, które stanowią podstawę kapitału społecznego. Myśl tę można było odnaleźć w wystąpieniach: dr hab. Katarzyny Materskiej z Uniwersytetu Warszawskiego, dr. hab. Mariana Cieślarczyka z Akademii Podlaskiej oraz płk. dr. Krzysztofa

Graczyka z Akademii Obrony Narodowej. Tak więc, aby informacja mogła być efektywnie wykorzystana niezbędne jest powiązanie najnowszych rozwiązań w sektorze ICT z dynamiką i zaangażowaniem społecznym, na co w swoim wystąpieniu wskazywała mgr Monika Rokicka z Centrum Informacyjnego Ambasady USA w Warszawie.

Marzena Piotrowska-Trybull

Fotografie: Joanna Zagdańska

Nowe technologie komunikacji w zarządzaniu kryzysowym

12 maja w Centrum Konferencyjnym Koara Expo w Warszawie odbyła się międzynarodowa konferencja na temat Nowe technologie komunikacji w zarządzaniu kryzysowym, zorganizowana przez Bumar sp. z o.o.

Obrady, nad których przebiegiem czuwał Tomasz Mirosław z firmy Bumar, dotyczyły możliwości wykorzystania rezultatów i osiągnięć projektu SECRICOM.

Jak się dowiedzieliśmy, celem tego projektu jest stworzenie bezpiecznej, niezawodnej, intermedialnej komunikacji na potrzeby zarządzania kryzysowego Unii Europejskiej. Jego zadaniem jest zatem wypracowanie skutecznego rozwiązania posiadającego zaawansowane funkcje dla bezpiecznej komunikacji i współpracy służb ratowniczych. Konferencja w głównej mierze była poświęcona głównym założeniom projektu, do których należy scalanie wszystkich istniejących systemów komunikacji i umożliwienie wymiany informacji między ich użytkownikami. Dodatko-

wo wystąpienia poświęcone były celom oraz zastosowaniom projektu.

Podczas konferencji miała miejsce bardzo ciekawa dyskusja na temat potrzeb i wymagań z punktu widzenia zarówno użytkownika jak i całego systemu. W dyskusji udział wzięli reprezentanci Akademii Obrony Narodowej płk dr Zbigniew Piątek oraz studentki z Wydziału Bezpieczeństwa Narodowego – Anna Nowicka-Osuch i Milena Palczewska. W trakcie obrad okazało się, że projekt SECRICOM nie spełnia wszystkich oczekiwań nowoczesnego zarządzania kryzysowego, ze względu na brak rozwiązań legislacyjnych oraz zbyt szerokie rozwiązanie ogólnych założeń projektu. Jednakże całość konferencji można uznać za udaną, natomiast wystąpienia prelegentów z międzynarodowych korporacji za bardzo pouczające.

Anna Nowicka-Osuch

Wydział Bezpieczeństwa Narodowego

Funkcjonowanie dowództw szczebla taktycznego wojsk lądowych w środowisku sieciocentrycznym

Konferencja naukowa odbyła się 20 maja br. w Wydziale Zarządzania i Dowodzenia.

Celem konferencji była głównie wymiana pomiędzy przedstawicielami środowisk naukowych i naukowo-przemysłowych a praktykami poglądów i doświadczeń dotyczących pro-

blematyki funkcjonowania dowództw wojsk lądowych w warunkach tworzenia i dominacji informacyjnej w działaniach taktycznych.

Konferencję otworzył płk dr hab. inż. Jarosław Wołęjszo, który następnie moderował pierwszą sesję plenarną nt. *Dowództwa w prognostycznych*

uwarunkowaniach sieciocentrycznych. W tej części konferencji z referatami wystąpili: dr Krzysztof Łysek (*Zaawansowane metody i techniki tworzenia świadomości sytuacyjnej w działaniach sieciocentrycznych*), płk dr Norbert Prusiński (*Uwarunkowania operacyjne funkcjonowania dowództw poziomu taktycznego*), płk dr hab. inż. Jan Posobiec (*Charakter środowiska sieciocentrycznego*), mjr mgr Krystian Frącik (*Szanse, bariery i zagrożenia*

implementacji koncepcji prowadzenia działań w środowisku sieciocentrycznym), mjr mgr Waldemar Łydka (*Blue-force tracking – sieciocentryczne ogniwo w działaniach wojsk*).

Moderatorem drugiej sesji plenarnej był prof. dr hab. inż. Marek Amanowicz. W tej części obrad odbyła się dyskusja na temat infrastruktury technicznej systemu dowodzenia.

Red.

Wywiad i kontrwywiad w świecie

W dniach 25–26 maja w Szczecinie odbyła się Studencka Konferencja Naukowa, zorganizowana przez Koło Naukowe Politologów „Pro Res Publica” z Instytutu Politologii i Europeistyki Uniwersytetu Szczecińskiego.

W konferencji wzięli udział studenci Akademii Obrony Narodowej: Renata Omiljanowicz – WZiD (*Wykorzystanie otwartych źródeł informacji w działalności wywiadowczej*) oraz Anna Nowicka-Osuch – WBN i Damian Mikołajczyk – WZiD (*Wywiad i kontrwywiad w Polsce w latach 1989–2003. Reforma służb specjalnych*).

W ramach konferencji odbył się również bankiet wieczorny, na którym prowadzono dyskusje pogłębiające tematykę polskiego i międzynarodowego wywiadu i kontrwywiadu. Warto podkreślić, że studenci Akademii Obrony Narodowej wykazali się ogromną wiedzą na temat roli służb specjalnych w systemie bezpieczeństwa państwa.

Anna Nowicka-Osuch
Wydział Bezpieczeństwa Narodowego

Wyjazdy zagraniczne

II Konferencja Konsorcjum Partnerstwa dla Pokoju

W dniach 17–19 czerwca kmdr dr Piotr Gawliczek wziął udział w 11. Konferencji Konsorcjum Partnerstwa dla Pokoju Akademii Obrony oraz Instytutów Studiów Bezpieczeństwa, która odbyła się w Monachium.

Tematem konferencji było wspieranie edukacji obronnej oraz zapewnienie stabilizacji regionalnej w ramach rozwoju idei partnerstwa. Obrady podzielono na plenarne, syndykaty oraz wystawę materiałów stanowiących dorobek grup roboczych Konsorcjum.

W wyniku rozmów roboczych, które nasz przedstawiciel prowadził m.in. z koordynatorem ds. ADL w Szkole NATO w Oberammergau – Gigi Romanem, Akademia uzyskała możliwość prowadzenia i certyfikowania wszystkich – 28 kursów ADL, znajdujących się na platformie LMS ILIAS w NATO School.

Kmdr Gawliczek odbył również spotkania, których tematyka dotyczyła współorganizacji przez AON w Warszawie przyszłorocznej Konferencji Konsorcjum PdP.

Red.

Nasi goście

Akademia Obrony Narodowej gościła:

- kadre i studentów z Uniwersytetu Obrony Narodowej Islamskiej Republiki Pakistanu – podróż studyjna (27 kwietnia),

- kadre i studentów z Uniwersytetu Bundeswehry im. Helmuta Schmidta w Hamburgu – podróż studyjna (6 maja),

- słuchaczy z Akademii Obrony Narodowej Nigerii – podróż studyjna (11 maja),

- delegatów z Departamentu ds. Public Affairs Ministerstwa Obrony Gruzji, którzy przybyli w celu zapoznania się z ofertą edukacyjną Akademii (12 maja),

- rektora Akademii Sił Zbrojnych Słowacji gen. bryg. Miroslava Kelemena wraz z prorektorem ds. wojskowych płk. Jurajem Vyrostkem (więcej na s. 21). W trakcie wizyty podpisano porozumienie o współpracy w zakresie działalności naukowo-badawczej i edukacji pomiędzy uczelniami (12 maja),

- attaché obrony Ambasady Iranu gen. bryg. Mohammada Aliego Motiei (15 maja),

- wykładowców i studentów z Akademii Obrony Narodowej Indii. Delegaci zapoznali się z zadaniami i ofertą edukacyjną Akademii oraz wzięli udział w panelu dyskusyjnym poświęconym bezpieczeństwu Polski oraz struktury SZ RP (21 maja),

- delegatów z Algierii pod przewodnictwem szefa Sztabu Generalnego Narodowej Ludowej Armii Algierii gen. broni Ahmeda Gaida Salaha w towarzystwie ambasadora Narodowej Ludowej Republiki Algierii J. E. Abdelaziza Lahiouela (26 maja),

- attaché obrony Japonii płk. Masahito Yajimi wraz z radcą Ambasady Japonii w Warszawie panem Keijim Fukudą (1 czerwca),
- kadre i słuchaczy z Akademii Obrony NATO – podróż studyjna (17 czerwca),

- uczelnianego koordynatora programu Erasmus z Uniwersytetu Obrony Czech ppłk. dr. Antonina Müllera (29 czerwca – 3 lipca),

Fot. A. Soboń

- przewodniczącego Komitetu Wojskowego NATO admirała Giampaolo Di Paola, który w związku z sześćdziesięcioleciem powstania Sojuszu Północnoatlantyckiego wygłosił wykład dla kadry i pracowników AON (17 lipca),

- delegatów z Chińskiej Republiki Ludowej, pod przewodnictwem generała Li Jinai – szefa Generalnego Zarządu Politycznego Chińskiej Armii Ludowo-Wyzwoleńczej i członka Centralnej Komisji Wojskowej Chińskiej Republiki Ludowej (20 sierpnia).

Fot. J. Zagdańska

Red.

Fotografie: Zdzisław Rutkowski

Cooperation Representatives for European Military Universities in Brno

More than sixty delegates representing military universities from 23 European Union member countries plus around two dozens of Czech mates met at Brno's Bobycentrum Hotel on 20 till 22 April 2009 during the international seminar whose topic was students and teachers exchange among military tertiary level schools within EU. The meeting was held under the auspices of the Czech Minister of Defence as a key event of the Ministry of Defence contributions to the Czech presidency to the European Union. The University of Defence played the role of the principal host and supporter.

The international seminar's focus of attention concentrated on the issue of European Union's military university students and teachers mobility that is seemed a way to improve European education and learning for security and defence. All of the universities engaged in European Lifelong Learning Programme aim at providing the students with qualification that is transparent, comparable and acknowledged in all EU member countries.

Brief History Review

The project whose goal is a multilateral cooperation among European Union countries to offer their defence personnel a possibility of wider learning opportunities launched in 2008 during the French presidency period to EU Council and was named Military Erasmus. It took inspiration

from the Erasmus programme, while it considers the specific requirements of European security and defence policy. French initiative issued into two results: the first was Ministers' of Defence declaration that passed on 10 November 2008, and the second was an international seminar that took place at the end of its presidency on 13 and 14 December 2008 in Paris. The Czech Republic welcomed the initiative for military education and training and, being the next EU presiding country, it kept on developing it further.

Most of the member countries have implemented or are about to introduce Bologna declaration principles in their curricula at the military training institutions. The advantages that include diploma acknowledge throughout Europe, establishing Europe Credit Transfer System, curriculum convergence and other are generally appreciated and applicable to the study programmes by military institutions. However,

only a limited number of military education institutions have signed Erasmus charter that helps in taking part in the exchange programmes and gives certain guarantee of education quality and the conditions of exchange within university degree programme.

A Hint from Discussions

The University of Defence rector, retired brigadier general prof. Ing. Rudolf Urban, CSc.,

talked in his presentation of the current situation and future possibilities for military tertiary education system in EU member countries. EU sees the cardinal point in Lifelong Learning Programme declared for the period of 2007–2014 that assists developing a prime lifelong learning system, improving the quality of and availability of opportunities for lifelong learning. In the words of UD rector, the military education institutions should coordinate their efforts of utilising LLP administrative facilities and funds.

Academic education for defence should be considered in the context of European Lifelong Learning Programme, the University of Defence rector said. This evokes the idea of substituting „Military Lifelong Learning Programme“ for „Military Erasmus“ as the former expression suits better the EU countries effort of more interconnected military training systems.

Looking for New Ways

The Czech representation presented during the seminar a proposal of establishing a new working group – QW6 – that would analyse existing EU students exchange programmes (ERASMUS, LEONARDO DA VINCI, GRUNDTVIG) looking for their possible application to defence academic education. Also, it supported finding feasible common points with NATO in the field of military training.

The three-day meeting of EU member countries' military schools representatives concluded by presented recommendations for next steps within Military Erasmus programme.

The education and training facilities should cooperate to utilise European learning programmes in full scale, look for ways and options of implementing the European requirements of unified education and training criteria through the establishment of national qualification system that would comply with the European Qualification Framework. The Brno seminar recommendations would be presented to EU Military Committee.

Text and photo: Mgr. Zdeňka Dubová

Czech President Meets University of Defence Students

As a part of his three-day trip through the Southern Moravia region, the Czech president and the Czech armed forces supreme commander Mr. Vaclav Klaus paid a visit to the University of Defence in Brno on Monday, 8 June 2009.

The trip was arranged on region governor Mr. Michal Hasek's invitation who was president's escort during the visit. Upon president's arrival, he was welcomed by the University of Defence rector brigadier general (retired) Rudolf Urban together with the deputy minister of defence Mr. Frantisek Padelek. An immediate coup of a schoolboy who asked president for an autograph right before he entered the building livened up the official ceremony.

President Klaus first had a short meeting with the University of Defence leading officers. He showed deep interest in military education system restructuring and the numbers of staff and students

at the University of Defence. He got an assuring answer to the question concerning the applicants for studies and learned that the University can make a good selection in admission procedures. Another topic was the reduced budget for the University of Defence and its adverse affects.

The following event in president's visit agenda was a meeting with students in school assembly hall. In the beginning, Mr. Klaus remembered his honourable doctoral degree he acquired in Brno five years ago (from then Military Academy). Smiling he remarked that for that degree he had not have to study at all. The Military Academy was the third Czech higher education institution that conferred professor Klaus the degree of Doctor Honoris Causa.

„I wish you utilised the time you spend at this university profitably to learn as much as possible. I cannot help but there is just one option: learning, learning or learning”, said Mr. Vaclav Klaus to student audience. Then, the later mentioned were interested in president's attitude to Czech troops' performance in the overseas missions, what is his estimation regarding Korea affairs or his viewpoint of armed forces priorities, particularly in terms of budget, or in his judgement concerning EU security and defence policy.

President Vaclav Klaus' visit culminated in presenting a gift – a copy of University of Defence rector's chain followed by the signature in University guest book. After saying good by to the rector who saw him out on departure the Czech president left the University of Defence to continue in his Brno visit at Romany Culture Museum.

Text and photo: Mgr. Zdeňka Dubová

Szanowni Czytelnicy!

Serdecznie zapraszamy do zamieszczania na łamach naszego pisma artykułów na temat wydarzeń z życia uczelni.

Uprzejmie prosimy o dostarczanie:

- tekstów w formie wydruku oraz w wersji elektronicznej – bez formatowania,
 - fotografii w postaci pozytywu lub w wersji elektronicznej (format jpg lub tiff, rozdzielczość 300 dpi przy wymiarze 9x13).

Studentom AON oferujemy współpracę w formie stażu.

Redakcja „Biuletynu AON”

al. gen. A. Chruściela 103, 00-910 Warszawa, **bud. nr 2, pok. 116**

tel./fax (022) 681-40-32, e-mail: biuletyn@aon.edu.pl

Awanse naukowe

Wydział Zarządzania i Dowodzenia Habilitation

- 23.06.2009 – dr Bernard Wiśniewski (*Organizacja przygotowań obronnych administracji publicznej*).

Doktoraty

- 24.03.2009 – mgr Michał Fiszer (*Lotnictwo w osiągnięciu celów strategicznych operacji militarnej*). Promotor: dr hab. Jerzy Gotowała.

– mjr mgr Tomasz Całkowski (*Targeting w dowodzeniu artylerią wojsk lądowych*). Promotor: prof. dr hab. Czesław Jarecki.

– płk Dariusz Stoń (*Stacjonarna sieć teleinformatyczna Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej*). Promotor: prof. dr hab. inż. Józef Michniak.

26.05.2009 – mgr Roman Kaszubowski (*Zarządzanie jakością w Policji*). Promotor: prof. dr hab. Waldemar Kaczmarek.

– mgr Ireneusz Teodor Dziubek (*Przygotowanie żołnierzy wojsk lądowych do działań w warunkach zagrożeń atakami terrorystycznymi*). Promotor: prof. dr hab. Waldemar Kaczmarek.

– mjr mgr Adam Żach (*Symulacje komputerowe w modelowaniu bezpieczeństwa informacyjnego w siłach zbrojnych*). Promotor: płk dr hab. Henryk Spustek.

• 23.06.2009 – ppłk mgr Robert Kawka (*Rozwój zawodowy oficerów wojsk lądowych*). Promotor: gen. bryg. dr hab. inż. Janusz Kręciak.

– mjr mgr Mariusz Gontarczyk (*Wykorzystanie sprzętu inżynierskiego w operacjach reagowania kryzysowego*). Promotor: dr hab. Paweł Cieślak.

Wydział Bezpieczeństwa Narodowego Habilitation

• 28.04.2009 – gen. dyw. dr Bogusław Patek (*Żandarmeria wojskowa Sił Zbrojnych RP w misjach pokojowych i stabilizacyjnych*).

• 23.06.2009 – kmdr dr Tomasz Ryszard Szubrycht (*Zrównoważenie sił morskich w polityce morskiej europejskich państw NATO*).

Doktoraty

• 26.05.2009 – płk dypl. inż. Jacek Cichosz (*Planowanie rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej*). Promotor: prof. dr hab. Jan Wojnarowski.

– ppłk dypl. inż. Ryszard Bartkowiak (*Zarządzanie zasobami kadry rezerwy na potrzeby armii profesjonalnej*). Promotor: prof. dr hab. Jan Wojnarowski.

– ppłk mgr inż. Cezary Sochala (*Programowanie obronne w niemilitarnej części systemu obronnego państwa*). Promotor: dr hab. inż. Waldemar Kitler.

– mjr mgr Adam Brzozowski (*Kierunki zmian w planowaniu i prognozowaniu rozwoju Sił Zbrojnych RP*). Promotor: prof. dr hab. Stanisław Koziej.

– mgr Weronika Jakubczak (*Wpływ globalizacji na bezpieczeństwo militarne Polski*). Promotor: dr hab. inż. Józef Buczyński.

• 28.04.2009 – płk dypl. Janusz Falecki (*Udział sił Zbrojnych RP w zwalczaniu i likwidowaniu skutków zagrożeń niemilitarnych*). Promotor: prof. dr hab. Jacek Pawłowski.

– płk dypl. rez. mgr inż. Jerzy Dereń (*Standaryzacja a siłach zbrojnych sojuszu w aspekcie procesu planowania obronnego NATO*). Promotor: prof. dr hab. inż. Piotr Sienkiewicz.

• 23.06.2009 – mgr Marek Albiniak (*Przygotowanie zasobów osobowych przez samorząd terytorialny do realizacji zadań wynikających z potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej*). Promotor dr hab. Jarosław Kardas.

– ppłk mgr inż. Tadeusz Stanisław Winiarski (*Analiza systemowa zmian potencjałów bojowych stron w ćwiczeniach wspomaganych komputerowo*). Promotor: prof. dr hab. inż. Piotr Sienkiewicz.

Red.

Porozumienie o współpracy z WSFiZ podpisane

Informujemy, iż 27 maja br. płk dr hab. inż. Jarosław Wołeszo – dziekan Wydziału Zarządzania i Dowodzenia Akademii Obrony Narodowej, oraz dr Jerzy Paszkowski – dziekan Wydziału Zarządzania i Marketingu i dyrektor Centrum Kształcenia Podyplomowego Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Białymstoku podpisali porozumienie o współpracy naukowo-dydaktycznej.

Red.

Prezydent odznaczył

Miło jest nam Państwa poinformować, iż 3 maja br. z okazji narodowego Święta Niepodległości gen. bryg. dr hab. Janusz Kręcikij został odznaczony przez prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego Gwiazdą Iraku. Ponadto Wojskowy

Krzyż Zasługi otrzymał płk dr hab. Andrzej Czupełnyński, zaś Lotniczy Krzyż Zasługi płk dr hab. Eugeniusz Cieślak.

Odznaczonym serdecznie gratulujemy.

Red.

Z obrad Senatu AON

Senatorowie podjęli uchwały w sprawach:

20 maja br.

- uchwalenia Statutu Akademii Obrony Narodowej,
- ustalenia form studiów na poszczególnych kierunkach oraz warunków i trybu rekrutacji na pierwszy rok studiów w Akademii Obrony Narodowej w roku akademickim 2010/2011,
- utworzenia, na wniosek rektora-komendanta Akademii Obrony Narodowej, w Wydziale Zarządzania i Dowodzenia Zakładu Polemologii,
- wyrażenia zgody na zawarcie przez rektora-komendanta Akademii Obrony Narodowej umowy o współpracy z podmiotem zagranicznym – Uniwersytetem Nauk Stosowanych w Bernie w Szwajcarii.

24 czerwca br.

- przyjęcia informacji o przygotowaniu wydziałów do realizacji procesu dydaktycznego w roku akademickim 2009/2010,
- określenia rocznego wymiaru zadań dydaktycznych dla poszczególnych stanowisk, za-

jść dydaktycznych objętych tym wymiarem oraz zasad obliczania godzin dydaktycznych,

- zatwierdzenia sprawozdania finansowego Akademii Obrony Narodowej za 2008 rok,
- uchwalenia korekty planu rzeczowo-finansowego Akademii Obrony Narodowej na 2009 rok,
- określenia warunków i trybu kierowania przez Akademię Obrony Narodowej za granicę pracowników, doktorantów i studentów w celach naukowych, dydaktycznych i szkoleniowych oraz ich uprawnień,
- aprobaty wniosku Wydziału Bezpieczeństwa Narodowego o uzyskanie uprawnień do prowadzenie studiów na kierunku stosunki międzynarodowe na poziomie studiów pierwszego stopnia,
- zmiany w Regulaminie studiów podyplomowych w Akademii Obrony Narodowej,
- oceny aktualnej sytuacji uczelni.

Red.

Pożegnania z bronią

Informujemy, iż 25 czerwca br. z mundurem wojskowym pożegnał się ppłk dr inż. Krzysztof Koneczny (40 lat służby wojskowej) – kierownik Zakładu Metodyki Szkolenia Sił Zbrojnych Katedry Działan Połączonych Wydziału Zarządzania i Dowodzenia.

Red.

Nowy oficer łącznikowy

27 maja br. ppłk. dypl. Frank Ennen zastąpił na stanowisku niemieckiego oficera łącznikowego w AON ppłk. dypl. Axela Gerke.

W uroczystości przekazania obowiązków wzięli udział: attaché obrony przy Ambasadzie Niemiec w Warszawie płk. dypl. Gerfried Elias, zastępca ambasadora Andreas Meitzner, poprzedni rektor-komendant AON gen. bryg. dr hab. Janusz Kręcikij oraz goście z Akademii, Ambasady Niemiec, a także Dzielnicy Warszawa-Rembertów.

Płk dypl. Frank Ennen jest piątym oficerem łącznikowym, od czasu utworzenia tego stanowiska w 1998 roku.

Red.

Płk dypl. mgr inż. Frank Ennen wstąpił do Bundeswehry (Wojska Inżynieryjne – 3 Batalion Saperów w Stade) w lipcu 1984 r. Odbił tam, oraz w Szkole Wojsk Inżynieryjnych w Monachium, pierwsze szkolenie i kursy na sapera. W październiku 1985 r. rozpoczął studia na Uniwersytecie Bundeswehry w Monachium, które ukończył w sierpniu 1989 r. jako magister inżynier geodezji.

Po studiach oraz dwóch kursach w Szkole Oficerów Wojsk Lądowych (wówczas w Hanowerze, obecnie w Dreźnie) oraz w Szkole Wojsk Inżynieryjnych płk Ennen został dowódcą plutonu w 130. Batalionie Saperów w Minden (jedyne batalion saperów Bundeswehry posiadający samobieżny park pontonowy – a m-fibie), następnie dowódcą plutonu w 270. Kompanii Saperów (PowietrznoDesantowych) w Wildeshausen, po czym dowódcą kompanii w 1. Batalionie Saperów w Holzminden (1993–1995).

W latach 1995–1997 przebywał na stanowisku oficera ds. infrastruktury wojskowej w Münster i wówczas uczestniczył w I kontyngencie IFOR w Chorwacji (Benkovać; grudzień 1995 r. – kwiecień 1996 r.), a następnie w I kontyngencie SFOR w Bośni (Sarajewo/Rajlovać; grudzień 1996 r. – luty 1997 r.).

Od kwietnia 1997 r. do sierpnia 1999 r. odbył kurs oficera sztabu generalnego (studia poddyplomowe – i.G.) w Akademii Dowodzenia Bundeswehry (Führungsakademie der Bundeswehr) w Hamburgu. Stamtąd został skierowany na stanowisko oficera G4 oraz G3 w sztabie 42. Brygady Pancernej w Poczdamie (grudzień 1999 r. – marzec 2001 r.).

Od kwietnia 2001 r. do marca 2002 r. pełnił stanowisko oficera operacyjnego (G3) w Dowództwie Wojsk Lądowych w Koblencji, a następnie przebywał przez pięć miesięcy na kursie języka polskiego w Hürth koło Kolonii, po którym został skierowany na dwupółroczne uzupełniające studia magisterskie na kierunku zarządzanie i dowodzenie w Akademii Obrony Narodowej w Warszawie (październik 2002 r. – czerwiec 2005 r.).

Od października 2005 r. do października 2007 r. był dowódcą 803. Batalionu Saperów w Havelbergu i wówczas, wraz z częścią dowodzonego przez siebie batalionu przebywał na misji w Afganistanie, gdzie pełnił obowiązki szefa sztabu i zastępcy dowódcy Provincial Reconstruction Team (PRT) Kunduz (listopad 2006 r. – kwiecień 2007 r.).

Kolejne stanowiska to: referent ds. misji zagranicznych oraz referent ds. rozwoju Wojsk Lądowych w Departamencie Wojsk Lądowych w Ministerstwie Obrony Narodowej w Bonn. W kwietniu 2009 r. został powołany na stanowisko oficera łącznikowego w Akademii Obrony Narodowej.

Święto Wojska Polskiego

13 sierpnia br. w Akademii Obrony Narodowej odbyła się uroczystość z okazji Święta Wojska Polskiego.

Tego dnia najbardziej zasłużeni żołnierze zawodowi oraz pracownicy naszej uczelni otrzymali, przyznane przez ministra obrony narodowej, medale: Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny oraz za Zasługi dla Obronności Kraju.

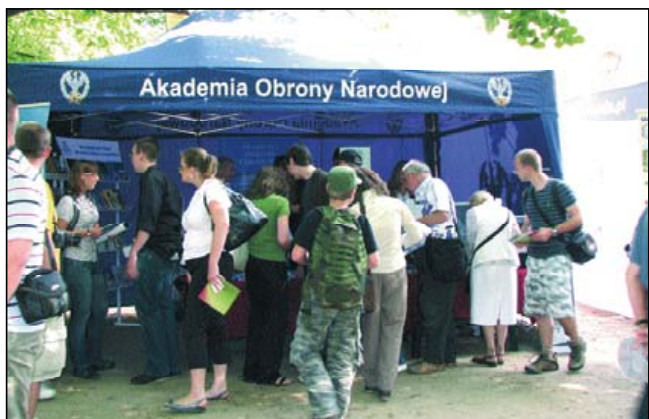

Rektor AON gen. dyw. dr inż. Romuald Ratajczak, dziękując za dotychczasową służbę, sumienność i zaangażowanie w pracy, wręczył Medale Rektora-Komendanta AON.

15 sierpnia br. pracownicy oraz studenci AON promowali naszą uczelnię podczas festynu żołnierskiego w Łazienkach Królewskich w Warszawie.

Stoisko Akademii, na którym prezentowano m.in. publikacje kadry naukowej oraz ofertę edukacyjną naszej uczelni, cieszyło się dużym zainteresowaniem głównie ze strony licealistów.

Tekst i fotografie: Ewa Ciunowicz

Centrum Szkolenia OPBMR w SZ RP - wydarzenia

Kursy

W Centrum Szkolenia OPBMR w SZ RP w dniach 25–29 maja br. został przeprowadzony kurs podstawowy dla specjalistów Krajowego Systemu Wykrywania Skażeń i Alarmowania. W szkoleniu uczestniczyli pracownicy powiatowych, wojewódzkich i centralnych struktur zarządzania kryzysowego, odpowiedzialni za nadzór nad funkcjonowaniem podległych elementów systemu wykrywania skażeń i alarmowania. Udział w kursie wzięli również funkcjonariusze Państwowej Straży Państwowej. Szkoleni doskonalili umiejętności w zakresie stosowania manualnych procedur prognozowania i oceny sytuacji skażeń promieniotwórczych, biologicznych i chemicznych w kontekście występujących i potencjalnych zagrożeń mogących mieć wpływ na bezpieczeństwo publiczne.

Uczestnicy kursu podstawowego dla specjalistów Krajowego Sytemu Wykrywania Skażeń i Alarmowania

Święto Wojsk Chemicznych

9 czerwca br. obchodzono Święto Wojsk Chemicznych, połączone z pięcioleciem funkcjonowania Centrum Szkolenia OPBMR w SZ RP. Uroczystość, która odbyła się w Centrum Konferencyjnym MON, poprzedziła uroczysta msza święta w Katedrze Polowej WP. Święto to zostało ustanowione w dowód szacunku i uznania dla żołnierzy-chemików, którzy swoją ofiarną służbą i pracą wnosili oraz wnoszą znaczący wkład w dziedzinie umacniania obronności kraju oraz potencjału obronnego NATO i UE. Obchody święta zaszczylił swoją obecnością zastępca szefa Sztabu Generalnego WP admirał Tomasz Mathea. W uznaniu zasług żołnierzy wojsk chemicznych wręczono wyróżnienia nadane przez ministra obrony narodowej, szefa SG WP, rektora-komendanta AON oraz szefa OPBMR. W dalszej części uroczystości zostały przedstawione referaty, ilustrujące bieżące dokonania oraz wyzwania stojące przed wojskami chemicznymi. Zgromadzeni

Wyróżniona kadra CSOPBMR

mogli również obejrzeć wystawę sprzętu i wyposażenia OPBMR. Uroczystość została uświetniona występem Centralnego Zespołu Artystycznego WP.

*plk dypl. Leszek Słomka
Fotografie: ppłk Adam Bagniewski*

Centrum Doskonalenia Kursowego Oficerów

Od kwietnia br. do końca roku akademickiego 2008/2009 w CDKO przeprowadzono sześć kursów.

W kwietniu 2009 r. zrealizowano kurs specjalistyczny nt. *Planowanie i realizacja funkcji państwa-gospodarza oraz państwa wysyłającego*, którego uczestnikami byli nie tylko pracownicy resortu obrony narodowej, ale również przedstawiciele z Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komendy Głównej Policji oraz Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej.

Uczestnicy kursu nt. *Planowanie i realizacja funkcji państwa-gospodarza oraz państwa wysyłającego*

W maju 2009 r. przeprowadzono kurs specjalistyczny nt. *Polityka budżetowa resortu obrony narodowej*, w trakcie którego uczestników zapoznano z problematyką dotyczącą istoty finansów i gospodarki finansowej w państwie, gospodarki finansowej wojska, polityki oraz planowania i wykorzystania budżetu w resorcie obrony narodowej oraz nadzoru i kontroli tej gospodarki.

Uczestnicy kursu nt. *Polityka budżetowa resortu obrony narodowej*

Ponadto w maju i czerwcu br. w CDKO przeprowadzono dwa kursy dla oficerów zajmujących się problematyką kadrową. *Doskonalący kurs kadrowy dla oficerów kadrowych* miał na celu przygotowanie oficerów do wykonywania obowiązków służbowych na stanowiskach kierowniczych w komórkach kadrowych oraz wypracowanie jednolitego systemu realizacji zadań kadrowych na poszczególnych szczeblach organizacyjnych. Jego dysponentem był dyrektor Departamentu Kadr MON.

Uczestnicy doskonalącego kursu kadrowego dla oficerów kadrowych

Gestorem drugiego kursu specjalistycznego: *Problematyka kadrowa i uzupełnieniowa, administrowanie zasobami osobowymi* był szef Zarządu Organizacji i Uzupełnień P1 Sztabu Generalnego WP.

Uczestnicy kursu specjalistycznego: *Problematyka kadrowa i uzupełnieniowa, administrowanie zasobami osobowymi*

Celem tego kursu było przygotowanie jego uczestników do praktycznej realizacji zadań kadrowych i uzupełnieniowych, stosowania uregulowań prawnych i procedur realizacji problematyki kadrowej oraz prawa administracyjnego.

Z bardzo dużym zainteresowaniem spotkał się zorganizowany po raz pierwszy i przeprowadzony w czerwcu br. kurs specjalistyczny nt. *Targeting w działaniach połączonych*. Jego założenia organizacyjno-programowe wprowadził dyrektor Departamentu Nauki i Szkolnictwa Wojskowego decyzją z 7 kwietnia 2009 r. w sprawie *wprowadzenia kursów specjalistycznych do Systemu Doskonalenia Zawodowego Kadry w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej*.

Uczestnicy kursu specjalistycznego: *Targeting w działaniach połączonych*

Najważniejszym z realizowanych dotychczas zadań był **kurs kwalifikacyjny dla kandydatów na dowódców batalionów/dywizjonów**, o którym wspominałem w nr. 2(40) 2009 „Biuletynu AON” na s. 23. Kurs zakończył się w czerwcu br., a jego prymusem został mjr Bogusław Leśniak z 17. Wielkopolskiej Brygady Zmechanizowanej (17WBZ) im. gen. broni Józefa Dowbor Muśnickiego.

W trakcie kursu oprócz zajęć programowych zorganizowano zajęcia dodatkowe, które poprowadzili dowódca 1. Dywizji Zmechanizowanej gen. dyw. Tadeusz Buk oraz zastępca szefa Zarządu Planowania Strategicznego SG WP gen. bryg. Mirosław Różański.

Zajęcia te były poświęcone misji w Iraku i miały na celu przekazanie własnych doświadczeń i wniosków prelegentów z ich pobytu w Ira-

Gen. dyw. Tadeusz Buk w trakcie prowadzenia wykładu dla uczestników kursu kwalifikacyjnego dla kandydatów na dowódców batalionów

ku. Tematem zajęć prowadzonych przez gen. Buka były wnioski i doświadczenia z prowadzenia działań stabilizacyjnych przez dywizję w Iraku. Gen. Różański z kolei omówił prowadzenie działań stabilizacyjnych na podstawie użycia Brygadowej Grupy Bojowej w Iraku.

Dyskusja, która wywiązała się pomiędzy prowadzącymi a uczestnikami kursu dotyczyła głównie możliwości wykorzystania doświadczeń wyniesionych z Iraku w szkoleniu wojsk. Potwierdzono zgodnie, iż współczesne pole walki wymaga prowadzenia działań lądowych przy wydatnym wsparciu zarówno z powietrza jak i informacyjnym. Za cechę charakterystyczną współczesnego pola walk uznano jego dużą nieprzewidywalność. Zwrócono także uwagę na potrzebę elastyczności oraz na zasadność tworzenia grup bojowych zdolnych do prowadzenia zadań o różnym charakterze.

W ramach tego samego kursu 4 lipca zorganizowano spotkanie z I zastępcą szefa Sztabu Generalnego WP gen. broni Mieczysławem Stachowiakiem, który przedstawił oczekiwania i stanowisko Sztabu Generalnego WP dotyczące przygotowania dowódców batalionów oraz kadry sztabów szczebla taktycznego do funkcjonowania w warunkach profesjonalizacji oraz zadań stojących przed SZ RP.

W trakcie dyskusji poruszono wiele problemów dotyczących funkcjonowania sił zbrojnych. Gen. Stachowiak udzielił absolwentom kursu obszernych odpowiedzi na pytania dotyczące m.in. przyszłego modelu Sił Zbrojnych RP, kierunku restrukturyzacji sił zbrojnych, perspektyw i możliwości wprowadzania nowego typu uzbrojenia, przemian w logistyce i docelowego modelu logistyki w świetle outsourcingu czy założeń nowej ustawy pragmatycznej.

Gen. broni Mieczysław Stachowiak

Wizyty

12 maja br., w ramach pobytu w Akademii Obrony Narodowej, do CDKO z oficjalną wizytą przybył rektor Akademii Sił Zbrojnych Słowacji gen. bryg. Miroslav Kelemen oraz prorektor ds. wojskowych płk dypl. Juraj Vyrostek. W trakcie pobytu goście zapoznali się ze strukturą i za-

Delegacja Akademii Sił Zbrojnych Słowacji (w środku komendant CDKO płk Paweł Rodzoś)

daniami, które realizuje CDKO, została przedstawiona oferta edukacyjna centrum a ponadto określono obszary ewentualnej przyszłej współpracy w ramach wspólnych przedsięwzięć CDKO i Centrum Kariérnego Rozwoju znajdującym się w strukturach Słowackiej Akademii Obrony Narodowej.

1 lipca br. CDKO odwiedziła dyrektor Departamentu Nauki i Szkolnictwa Wojskowego MON dr Ewa Trojanowska. W trakcie wizyty zapoznano gościa z wizją rozwoju centrum, w szczególności zaś realizacją projektu pod nazwą *Narodowe Grupy Ekspedycyjne*, który zawiera priorytety zawarte w *Programie rozwoju Sił Zbrojnych RP na lata 2009–2018*. Projekt ten spotkał się z dużym zainteresowaniem ze strony dr Ewy Trojanowskiej.

Wizyta dyrektor Departamentu Nauki i Szkolnictwa Wojskowego MON dr Ewy Trojanowskiej

skiej, gdyż w swym założeniu dąży do profesjonalnego przygotowania personelu do wykonywania zadań w środowisku wielonarodowym, poza granicami kraju i sojuszu, w zmieniających się warunkach środowiska bezpieczeństwa i rosnącej dynamiki transformacji zagrożeń.

mjr Krzysztof Cholewiński

Fotografie: mł. chor. Jarosław Kuleta

Powietrzna Tarcza 2009

W dniach 18–29 maja br. pod kierownictwem dyrektora Instytutu Lotnictwa i Obrony Powietrznej Wydziału Zarządzania i Dowodzenia płk. dr. hab. Eugeniusza Cieślaka zostało przeprowadzone wielonarodowe jednostronne ćwiczenie dowódczo-sztabowe nt. Planowanie użycia sił powietrznych w dowództwie komponentu powietrznego i wielonarodowym centrum operacji powietrznych.

W ćwiczeniu, odbywającym się w Centrum Symulacji i Komputerowych Gier Wojennych, udział wzięli oficerowie ILiOP oraz CSiKGW, uczestnicy Podyplomowych Studiów Operacyjno-Taktycznych i Wyższego Kursu Operacyjno Strategicznego, przedstawiciele z Dowództwa Sił Powietrznych i Dowództwa Operacyjnego SZ RP, a także wykładowcy i studenci z uczelni zagranicznych: Air Command and Staff College Uniwersytetu Sił Powietrznych USA, Akademii Dowodzenia

Bundeswehry, Uniwersytetu Obrony w Brnie oraz Narodowej Akademii Obrony Republiki Słowacji.

Ćwiczenie, w którym wykorzystano eksperyment symulacyjny z wykorzystaniem programu modelowania działań bojowych JTLS, składało się z dwóch części: międzynarodowej, prowadzona wyłącznie w języku angielskim, obejmujące

poziom dowództwa komponentu sił powietrznych, oraz narodowej dotyczącej poziomu centrum operacji powietrznych.

Wśród głównych zagadnień szkoleniowych podjętych w „Powietrznej Tarczy 2009” przez szefa zespołu autorskiego płk. nawig. dr inż. Wiesława Maruda wyróżnić należy:

- podział wysiłku lotnictwa komponentu sił powietrznych,
- wybór obiektów uderzeń (targeting) oraz obiektów osłanianych przez naziemne siły obrony powietrznej,
- planowanie działań: lotnictwa uderzeniowego, lotnictwa wsparcia, naziemnych sił obrony powietrznej, naziemnego systemu obserwacji i nadzoru przestrzeni powietrznej oraz sił walki elektronicznej,
- dokumentowanie efektów planowania działań bojowych.

W trakcie ćwiczenia uczestnicy mieli możliwość m.in. usystematyzowania i utrwalenia wiedzy z zakresu procesu dowodzenia siłami powietrznymi realizowanego na poziomie dowództwa komponentu powietrznego (Air Component Command – ACC) oraz wielonarodowego centrum operacji powietrznych (Combined Air Operations Centre – CAOC).

Red.

Fotografie: Piotr Przyborowski

Wspólny Wysilek 2009

W dniach 25–29 maja br. w bazie szkoleniowej Centrum Symulacji i Komputerowych Gier Wojennych kadra Zakładu Operacji Połączonych Katedry Działań Połączonych Wydziału Zarządzania i Dowodzenia przeprowadziła jednostronne jednoszczeblowe ćwiczenie dowódcz o-sztabowe nt. Planowanie operacji reagowania kryzysowego.

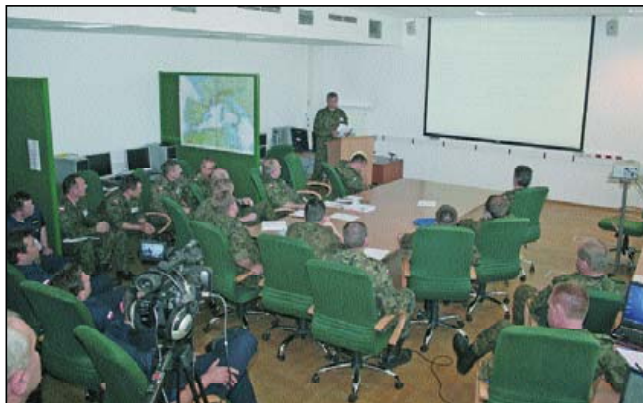
Dwudziestu jeden słuchaczy Wyższego Kursu Operacyjno-Strategicznego oraz siedmiu słuchaczy studiów podyplomowych w Akademii Marynarki Wojennej, którzy wzięli udział we „Wspólnym Wysiłku 2009”, miało za zadanie przeanalizować i ocenić sytuację polityczno-militarną w regionie kryzysu, wypracować propozycje wojskowej opcji działania sojuszu w ramach międzynarodowego systemu reagowania kryzysowego.

Celem szkoleniowym zajęć było przygotowanie oficerów do zespołowego rozwiązywania problemów operacyjno-strategicznym, poprzez wykorzystanie Stałych Procedur Operacyjnych

Kierownikiem ćwiczenia był płk dr hab. inż. Marek Wrzosek, natomiast głównym autorem płk dr Bogdan Panek.

Red.

Fotografie: Piotr Przyborowski

Promocja 2009

26 czerwca br. odbyła się uroczystość zakończenia roku akademickiego 2008/2009.

Tego dnia dyplomy i nagrody wręczono naszym najlepszym absolwentom: **mjr. mgr. inż. Robertowi Witkowskiemu** (Uzupełniające Studia Magisterskie na kierunku bezpieczeństwo narodowe – I lokata), **kpt. inż. Robertowi Musze** (Uzupełniające Studia Magisterskie na kierunku bezpieczeństwo narodowe – II lokata), **kpt. inż. Pawłowi Wilkowi** (Uzupełniające Studia Magisterskie na kierunku zarządzanie i dowodzenie – III lokata), **kpt. inż. Januszowi Najlepszem** (Uzupełniające Studia Magisterskie na kierunku zarządzanie i dowodzenie – III lokata).

Wyróżnieni absolwenci zapewniłi, że mimo rozłąki z rodzinami bardzo miło będą wspomina-

li czas spędzony w Akademii. Pozytywnie ocenili poziom nauczania, choć ich zdaniem na wydziale zarządzania i dowodzenia zbyt mało czasu poświęcono na przedmioty bezpośrednio związane z kierunkiem studiów. Cenne okazały się dla nich doświadczenia zdobyte w trakcie uczestnictwa w ćwiczeniach dowódczo-sztabowych. Żałują jednak, że tak mało godzin zostało przeznaczonych na proces ich przygotowania. W opinii naszych absolwentów większość wykładów akademickich stanęła na wysokości zadania i zaprezentowała swoje wysokie kwalifikacje podczas prowadzenia zajęć. Absolwenci byli także bardzo zadowoleni z bazy dydaktycznej Akademii. Jedy-
nym ich zastrzeżeniem był problem z pozyska-

niem fachowej literatury w bibliotece i czyteln. Swoim młodszym kolegom polecają studia w naszej uczelni, szczególnie na kierunku bezpieczeństwo narodowe.

Nagrody wręczono również słuchaczom studiów podyplomowych, którzy uzyskali najwyższe lokaty: **płk dypl. pil. Marian Jeleniewski** (Studia Podyplomowe Studium Polityki Obronnej), **ppłk Dariusz Nawrocki** (Wyższy Kurs Operacyjno-Strategiczny), **kpt. mgr inż. Rafał Fudala** (Podyplomowe Studium Operacyjno-Taktyczne).

W trakcie uroczystości wręczono także odznaczenia wojskowe. **Wojskowy Krzyż Zasługi** otrzymali: **płk Krzysztof Czajka**, **płk Paweł Górski**, **płk Dariusz Kozerański**, **płk Sławomir Łańcucki**, **płk Jan Posobiec**, **płk Leszek Słomka**, **płk Marian Urbanek**, **płk Ryszard Wieleba**, **płk Marek Wrzosek** oraz **ppłk Jerzy Grzyb**. **Gwiazdą Afganistanu**

odznaczono płk. Jacka Trembeckiego, zaś **Gwiazdą Iraku**: płk. Ryszarda Chrobaka, płk. Pawła Rodzosa, płk. Zbigniewa Skwarka, płk. Jarosława Solarza, płk. Jacka Trembeckiego, ppłk. Leszka Elaka, ppłk. Dariusza Majchrzaka, ppłk. Jerzego Wyłupka, mjr. Marcina Adamskiego, mjr. Krystiana Frąćka, mjr. Jacka Lasotę, mjr. Waldemara Łyd-

kę, mjr. Zbigniewa Modrzejewskiego, mjr. Andrzeja Pągowskiego oraz mł. chor. Konrada Raczyńskiego

Na zakończenie zgromadzeni wysłuchali przemówień: szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego ministra Aleksandra Szczygło, podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Zenona Kosiniaka-Kamysza oraz prymusa PSPO płk. Mariana Jeleniewskiego.

Ewa Ciunowicz

Fotografie: Zdzisław Rutkowski

Najlepsi absolwenci Akademii Obrony Narodowej w roku akademickim 2008/2009

Mjr mgr inż. Robert Witkowski (43 l.), absolwent Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu (1990).

Służbę wojskową rozpoczął w 1. Pułku Rozpoznania Radioelektronicznego w Grójcu, gdzie zajmował stanowiska od dowódcy plutonu radiowego do szefa łączności. Od 1996 r. pracował w Warszawie, początkowo w 4. Batalionie

Radiotechnicznym jako szef łączności sztabu, zaś od 2002 r. został szefem sekcji wsparcia dowodzenia i łączności w 21. Ośrodku Dowodzenia i Naprowadzania.

Ukończył Wyższy Kurs Doskonalenia Oficerów w Jeleniej Górze (1994), kurs języka angielskiego (II stopień) oraz kurs oficerów bezpieczeństwa teleinformatycznego COMSEC w Zegrzu (2007).

Interesuje się historią, polityką i turystyką. Jest żonaty: żona Grażyna, dwóch synów: Marcin (18 l.) i Jakub (15 l.).

Studia magisterskie na Wydziale Bezpieczeństwa Narodowego ukończył z I lokatą. Średnia ocen: 4,76.

Kpt. inż. Robert Mucha (50 l.), absolwent Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Inżynieryjnych, kierunek budowlany (1986).

Po ukończeniu szkoły pełnił służbę we Wrocławiu: w 32. Pułku Inżynieryjno-Budowlanym, zajmując stanowiska od dowódcy plutonu budowlanego do dowódcy kompanii budowlanej,

a od 1990 r. w Garnizonowej Administracji Mieszkań jako kierownik rejonu.

Od 1997 r. pełnił służbę w dowództwie 3. Wrocławskiej Brygady Radiotechnicznej na stanowisku młodszego specjalisty do spraw infrastruktury, a następnie szefa służby.

Był uczestnikiem misji zagranicznych w Kambodży, Syrii, Bośni i Libanie.

Jego hobby to motoryzacja, sport i fotografia.

Jest żonaty: żona Mariola, dwie córki: Aleksandra (23 l.) i Martyna (14 l.).

Studia Magisterskie w Akademii (Wydział Bezpieczeństwa Narodowego) ukończył z II lokatą. Średnia ocen: 4,68.

Kpt. inż. Paweł Wilk (37 l.), absolwent Wyższej Szkoły Oficerskiej im. Tadeusza Kościuszki we Wrocławiu (1995).

Początkowo służbę pełnił w 4. Suwalskiej Brygadzie Kawalerii Pancernej w Orzyszu na stanowisku dowódcy

plutonu, a następnie dowódcy kompanii czołgów. W 2001 r. został dowódcą kompanii czołgów w 15. Brygadzie Zmechanizowanej w Giżycku.

Język angielski opanował na poziomie III stopnia.

Jego zainteresowania to wędkarstwo i informatyka.

Jest żonaty: żona Bożena, dwóch synów: Arkadiusz (13 l.) i Adrian (2 l.).

Studia Magisterskie w Akademii (Wydział Zarządzania i Dowodzenia) ukończył z III lokatą. Średnia ocen: 4,63.

Kpt. inż. Janusz Najlepszy (36 l.), absolwent Wyższej Szkoły Oficerskiej im. gen. J. Bema w Toruniu (1997).

Służbę pełnił w 17. Brygadzie Zmechanizowanej w Międzyrzeczu na stanowiskach: od 1997 r. dowód-

cy plutonu dowodzenia w baterii dowodzenia w dywizjonie artylerii samobieżnej, od 2001 r. dowódcy kompanii ochrony i regulacji ruchu w batalionie dowodzenia, zaś od 2004 r. dowódcy baterii dowodzenia w dywizjonie artylerii samobieżnej.

Fascynuje go historia i podróże.

Jest żonaty: żona Beata, córka Natalia (13 l.)

Studia Magisterskie w Akademii (Wydział Zarządzania i Dowodzenia) ukończył z III lokatą. Średnia ocen: 4,63.

Red.

Fotografie: Zdzisław Rutkowski

Studenci podziękowali

26 czerwca br. przewodniczący Samorządu Studeckiego AON Grzegorz Małecki podziękował oraz wręczył dyplomy uznania studentom zaangażowanym w prace samorządu oraz kadrze naukowo-dydaktycznej i pracownikom AON, którzy wielokrotnie pomagali w rozwiązywaniu problemów.

Dyplomy uznania otrzymali: Daniel Mazurek, Artur Sobieraj, Ilona Tobjasz, Marta Pietrzak, Monika Hryniewicz (Samorząd Wydziału Zarządzania i Dowodzenia); Katarzyna Bobrowska, Katarzyna Żaroń, Katarzyna Feliksiak, Jacek Dziura, Paweł Wojewnik, Łukasz Lewicki, Katarzyna Gryglaszewska, Grzegorz Jezierski (Samorząd Wydziału Bezpieczeństwa Narodowego); Grzegorz Małecki, Paweł Stobiecki, Daniel Rogiński, Janusz Strzelczyk, Sławomir Miszczak, Daniel Mazurek, Katarzyna Żaroń, Katarzyna Bobrowska, Paweł Wojewnik,

Łukasz Lewicki, Artur Sobieraj (Zarząd Samorządu Studentów AON). Dodatkowo wyróżnieni studenci to: Anna Skolimowska, Marta Malanowska,

Anna Żaroń, Paweł Łapiński i Agnieszka Kania. Podziękowania przyjęli również przedstawiciele organizacji studenckich: Koła Naukowego „Aka-

demia Przedsiębiorczości”, Studenckiej Akademii Polowej, Koła Naukowego Studentów Logistyki, Akademickiego Związku Sportowego, Koła Naukowego Studentów Bezpieczeństwa Narodowego, Lotniczego Koła Naukowego oraz Koła Naukowego Europeistyki – Młoda Europa.

Studenci Akademii za najlepszych wykładowców uznali profesorów: Leopolda Ciborowskiego, Michała Huzarskiego, Józefa Michaniaka oraz płk. dr. Marka Strzodę i płk. dr. hab. Henryka Spustka. Wśród osób wyróżnionych znalazły się także władze uczelni: gen. bryg. dr. hab. Janusz Kręcikij, dr Aneta Nowakowska-Krystman, prof. dr. hab. Adam Tomaszewski, płk mgr Cezary Danielski, płk dr. hab. Jarosław Wołeszo oraz pracownicy AON: ppłk mgr Zbigniew Hynowski, ppłk mgr Adam Matyja, ppłk mgr Marek Szewczyk, mjr mgr Tomasz Cholewiński, mjr mgr Andrzej Soboń, dr Marlena Karnowska-Werner, mgr mgr Irena Marczak, Małgorzata Grzymkowska, Ewa Ciunowicz oraz Ewa Kardas.

Deski pamiątkowe z rąk poprzedniego rektora-komendanta AON gen. bryg. dr. hab. Janusza Kręcikija otrzymali: Grzegorz Małecki, Janusz Strzelczyk oraz Daniel Rogiński.

Ewa Ciunowicz

Fotografie: Zdzisław Rutkowski

Pierścień 2009

Od 11 do 16 maja odbyło się tygodniowe ćwiczenie dowódczo-sztabowe pk. „Pierścień 2009”.

Ćwiczenie rozgrywało się w Białobrzegach na terenie 9. Batalionu Łączności oraz w Warszawie-Wesołej w obiektach 1. Brygady Pancernej. Wzięli w nim udział uczestnicy Poddyplomowych Studiów Polityki Obronnej, Wyższego Kursu Operacyjno-Strategicznego, Poddyplomowych Studiów Operacyjno-Taktycznych, kursu specjalistycznego kandydatów na dowódców batalionów/dywizjonów, słuchacze uzupełniających studiów magisterskich, a także cywilni studenci studiów magisterskich oraz licencjackich w AON.

Tematem przewodnim praktyk były działania wojsk w stanie kryzysu i wojny. Studenci i słuchacze mogli doskonalić swoje umiejętności w pracy sztabowej oraz usprawnić swoje zdolności w ramach współpracy z terenowymi organami administracji państwowej oraz samorządowej podczas kryzysu i wojny.

Uczestnicy rozwiązywali problemy operacyjno-taktyczne, ale również realizowali zadania związane m.in. z planowaniem wojskowego

wsparcia władz, prowadzeniem walki z przeciwnikiem, a także prowadzeniem działań obronnych. Był to doskonały sprawdzian nabytych wcześniej umiejętności, który jednocześnie dawał możliwość poszerzenia swojej wiedzy z zakresu dowodzenia, zarządzania kryzysowego oraz współpracy jednostek podczas kryzysu i wojny.

Ćwiczący uczestniczyli ponadto w powiatowych ćwiczeniach organów gmin, służb, straży, inspekcji i zespołów zarządzania kryzysowego,

które odbyły się 14 maja na terenie Domu Polonii w Pułtusku. Celem tych praktyk było spraw-

dzenie współdziałania układu militarnego i pozamilitarnego systemu reagowania w czasie zagrożenia terrorystycznego. Uczestnicy ćwiczenia pk. „Pierścień 2009” byli również świadkami odsłonięcia pułtuskiej tablicy pamiątkowej ku czci poległych saperów.

Ćwiczenie zakończyło się wręczeniem certyfikatów wszystkim osobom biorącym w nim udział, oraz obiadem, na który podano tradycyjnie żołnierską grochówkę. Wieczorem kadra i studenci AON spotkali się na pożegnalnym ognisku.

Marta Pietrzak

Wydział Zarządzania i Dowodzenia

Fotografie: Kinga Skonieczna

Wybory Miss AON 2009

28 kwietnia 2009 r. odbyły się pierwsze w historii naszej uczelni wybory Miss AON.

Do walki o tytuł Miss AON stanęło osiem kandydatek – studentek Akademii, które oceniane były przez jury w składzie: prorektor ds. studenckich dr Aneta Nowakowska-Krystman, złoty dyrektor Oriflame Kinga Śłużyńska, fotograf mody Greg Klukowski, producent filmowy Marek Słodkowski oraz student Piotr Jankowski. Impreza spotkała się z dużym zainteresowaniem i salę im. gen. J. Kuropieski, w której odbywały się wybory, publiczność wypełniła po brzegi.

Na wstępie imprezy prowadzący: Marta Małanowska oraz Daniel Mazurek przedstawili kandydatki ubiegające się o tytuł Miss AON. Podczas

pierwszej prezentacji dziewczyny wystąpiły w strojach wypożyczonych z kolekcji polskiej sieci odzieżowej Reserved, zaś w trakcie kolejnych ubrane były w przygotowane przez siebie stroje militarne oraz wieczorowe.

Po emocjonującej rywalizacji wyłoniono Miss AON, którą została **Magdalena Słowińska**. Przypadły jej również tytuły: Miss Foto oraz Miss Publiczności. I Vice Miss wybrano **Joannę Walasek**, tytuł II Vice Miss zdobyła **Ewelina Kunaszyk**, natomiast Miss Natural – **Aleksandrę Strzyżewską**, wyłoniły wizażystki Oriflame.

Zwycięzynie zostały uhonorowane nagrodami w postaci sprzętu grającego i depilatora, ufundowanych przez Samorząd Studentów AON,

oraz zestawów kosmetyków Oriflame. Specjalne upominki w postaci kosmetyków otrzymało również jury oraz publiczność.

Głównym sponsorem imprezy było przedsiębiorstwo kosmetyczne Oriflame, które oprócz nagród zapewniło uczestniczkom profesjonalny makijaż. Podziękowania za przygotowanie wyborów należą się studentkom AON: Marcie Malanowskiej, która zajęła się organizacją przedsięwzięcia oraz autorce choreografii – Karolinie Kolawie.

Na zdjęciu od lewej: Angelika Szymaniuk, Ewelina Kuñaszyk, Magdalena Słowińska, Joanna Walasek, Dorota Kasprzak, Aneta Krzyszowska, Aleksandra Strzyżewska oraz Kamila Pietraszuk

Miss AON, Miss Foto, Miss Publiczności

Magdalena Słowińska (20 lat) – jest studentką I roku europeistyki i zastanawia się nad podjęciem nauki na drugim kierunku studiów w naszej uczelni. Będzie wybierać między zarządzaniem – specjalność kierowanie lotnictwem, a bezpieczeństwem narodowym. Uwielbia siatkówkę, którą trenowała przez siedem lat. Niestety w ubiegłym roku uległa kontuzji, dlatego musiała przerwać uprawianie sportu. Obecnie pracuje jako barmanka i kelnerka, a w przyszłości chciałaby znaleźć swoje miejsce w strukturach lotnictwa lub wojska.

I Vice Miss

Joanna Walasek (21 lat) – studiuje na II roku logistyki oraz I roku zarządzania – specjalność kierowanie organizacją. Pasjonuje się podróżami i uwielbia szybką jazdę samochodem. Latem uprawia windsurfing, a zimą wybiera snowboarding. Trenuje również siatkówkę i tenis stołowy. Często jeździ na rolkach. Przez półtora roku uczestniczyła w zajęciach akademickiej sekcji Combat TFS. Niedawno uzyskała prawo jazdy kategorii „A”, stąd jej marzenie o kupnie motocykla. Jest niepoprawną romantyczką i indywidualistką. Uwielbia chodzić do kina i na imprezy. Ma słabość do słodczy. Obecnie w wolnych chwilach pracuje w Cinema City, ale w przyszłości chciałaby wykorzystać swoje zamiłowanie do logistyki w pracy w Policji lub Wojsku Polskim.

II Vice Miss

Ewelina Kunaszyk (19 lat) – jest studentką I roku europeistyki. Interesuje się modą, muzyką, tańcem i uwielbia pływać. W przyszłości chciałaby zostać dziennikarką, albo pracować w strukturach uniijnych w kierunku w którym się kształci.

Miss Natural

Aleksandra Strzyżewska (20 lat) – studiuje na I roku zarządzania – specjalność kierowanie organizacją. Od niedawna interesuje się wspinaczką skałową, uwielbia czytać książki, oglądać filmy (oprócz horrorów), jeździć na rowerze oraz spędzać czas z bliskimi i przyjaciółmi. Jest uzależniona od czekolady! W przyszłości planuje założyć własną firmę.

Ewa Ciunowicz

Agnieszka Adamiak

Fotografie: Daniel Rogiński

Air Show 2009

W dniach 29 i 30 sierpnia br. odbyła się XI edycja Międzynarodowych Pokazów Lotniczych „Air Show 2009” w Radomiu, pod patronatem honorowym Ministerstwa Obrony Narodowej.

Air Show w Radomiu to największe lotnicze wydarzenie w Polsce i Europie Środkowo-Wschodniej, które co dwa lata skupia tysiące entuzjastów i sympatyków lotnictwa. Do pokazów, oprócz reprezentantów z naszych sił powietrznych, zgłosili się także uczestnicy z takich krajów jak: Belgia, Niemcy, USA, Wielka Brytania, Austria, Białoruś, Czechy, Grecja, Słowacja, Finlandia, Holandia, Węgry, Francja. Program imprezy obejmował wystawę statyczną, na której zaprezentowano wojskowe i cywilne statki powietrzne, oraz pokazy najlepszych zespołów akrobacyjnych w powietrzu.

Przyloty polskich i zagranicznych statków powietrznych rozpoczęły się z samego rana w czwartek, natomiast już od następnego dnia niektórzy spotterzy i dziennikarze oraz osoby pracujące przy organizacji pokazów byli świadkami symulowanej walki powietrznej pomiędzy samolotami typu F-16 i Mig-29, a także mieli okazję zobaczyć treningi m.in. SW-4 Puszczyc, W-3 Sokół, Mig-29, Mi-24, Mi-2, Mi-8, CASA C-295, An-2, Su-22, F-16, Dassault Rafale, Mi-17, TS-11, Mi-2, An-28 TD, Ił-76, SU-24, C-17, Hawk, F-18.

Pierwszy dzień pokazów przyciągnął mnóstwo widzów. Niektórzy z nich już wczesnym rankiem przybyli na radomskie lotnisko, aby zająć dobre miejsca do podziwiania najwspanialszych układów akrobacyjnych. Kolejki ustawiły się do zwiedzania wnętrza statków powietrznych i wykonania fotografii. Widzowie mogli również porozmawiać z pilotami biorącymi udział w Air Show.

Pokazy rozpoczęły się o godzinie 10.00. Na niebie pojawiły się paralotnie z napędem, które wykonały kilka okrążeń wokół lotniska, a następnie lot rozpoczął RWD-5 – replika samolotu, którym Stanisław Skarżyński pokonał Ocean Atlantycki. Następnie w powietrzu zaprezentowały się samoloty polskiej produkcji typu: Skytruck, ultralekki samolot 3Xtrim, po czym obser-

wować mogliśmy jedyny w Polsce cywilny samolot TS-11 Iskrę, samolot Orka, Curtiss Jenny – pomniejszoną replikę samolotu historycznego, samolot AT-3 oraz jeden z najlepszych samolotów akrobacyjnych Extra 300. Na zakończenie części aeroklubowej pokazów wystąpiła Orkiestra Reprezentacyjna Sił Powietrznych, w wykonaniu której usłyszeliśmy m.in. *Marsz Lotników*.

Dalsza część imprezy rozpoczęła się od przelotu Biało-Czerwonych Iskier, samolotów F-16 oraz samolotów transportowych C-130E Hercules, CASA C-295M oraz M28 Bryza. Niekorzystne warunki pogodowe uniemożliwiły ekipom uczestniczącym w pokazach wykonania skoków spadochronowych z flagami państw. Po ponad dwugodzinnej przerwie efektowny pokaz na małej wysokości wykonał pilot Mi-24. Widzowie mogli być świadkami pokazu ratownictwa w wykonaniu śmigłowca W-3RM Anakonda, następnie SW-4 Puszczycy oraz dwóch śmigłowców Mi-24 z Czech. Z powodu złych warunków atmosferycznych dalsze pokazy w powietrzu zostały oficjalnie odwołane.

W słoneczną niedzielę na lotnisku w Radomiu zgromadziło się jeszcze więcej pasjonatów lotnictwa. Pokazy rozpoczęły się przelotem parolotni z napędem, po czym nastąpiła seria akrobacji wykonana na samolocie Extra 300. Następnie

w powietrzu zaprezentowano replikę historyczną samolotu RWD-5 i samolot M28 Skytruck. Tuż przed godziną 11.00 w powietrze wzbilo się dzie więć samolotów długo oczekiwanego Zespołu Akrobacyjnego Królewskich Sił Powietrznych Wielkiej Brytanii – Red Arrows. Akrobacje w ich wykonaniu wzbudziły ogromny entuzjazm zgromadzonej publiczności, która nagrodziła pilotów gromkimi brawami. Następnie układy akrobacyjne zaprezentowali piloci Aeroklubu Polskiego. Chwilę później nad pasem lotniska przeleciały samoloty TS-11 z zespołu Biało-Czerwone Iskry. Pojawiły się również ugrupowania samolotów transportowych w składzie Hercules, CASA C-295 oraz

Kolejnym elementem pokazów był dynamiczny występ białoruskich pilotów Su-27. Niestety już po kilku minutach doszło do tragedii. Dwusilnikowy ciężki myśliwiec Su-27 rozbił się na oczach widzów. Z daleka widać było już tylko ogromne, czarne kłęby dymu. Na miejsce zdarzenia natychmiast udały się służby ratownicze. Niestety żaden z białoruskich pilotów nie ocalał. Pokazy w powietrzu zostały przerwane, wciąż można było oglądać wystawę statyczną.

Uroczystości pogrzebowe tragicznie zmarłych lotników: płk. Aleksandra Marfickiego i płk. Aleksandra Żurawlewicza odbyły się 3 września br. w Baranowiczach na Białorusi. W ceremonii uczestniczyli przedstawiciele polskich sił powietrznych i resortu obrony narodowej. Przyczynę tragedii wciąż bada specjalna komisja złożona z polskich i białoruskich ekspertów.

M28 Bryza, a tuż po nich nadleciały samoloty bojowe: F-16, Su-22 oraz MiG-29. Również tego dnia mogliśmy obserwować skoczków spadochronowych, którzy wykonywali skoki z przypiętymi flagami państw uczestniczących w pokazach. Niezwykle efektowny pokaz obejrzelśmy w wykonaniu przedstawicieli fińskich sił powietrznych Midnight Hawks.

*Tekst: Marta Pietrzak
Wydział Zarządzania i Dowodzenia
Autorka jest praktykantką w Wydziale Prasowym
dowództwa Sił Powietrznych
Fotografie: Marcin Ciunowicz, Dariusz Łysio*

Konkurs wiedzy o bezpieczeństwie narodowym rozstrzygnięty

3 czerwca br. w Wydziale Bezpieczeństwa Narodowego odbył się finał wojewódzkiego konkursu wiedzy o bezpieczeństwie narodowym, przeprowadzonego pod honorowym patronatem rektora-komendanta AON.

Zakres tematyczny konkursu obejmował sferę bezpieczeństwa narodowego, międzynarodowych stosunków bezpieczeństwa, zarządzania

kryzysowego oraz obrony narodowej. Finałowe wystąpienia uczniów dotyczyły obrony narodowej jako dziedziny bezpieczeństwa narodowego. Główną nagrodę dla swojej placówki – odtwarzacz DVD wraz z serią filmów o tematyce histo-

rycznej – wywalczyli licealiści z Zespołu Szkół im. Michała Konarskiego w Warszawie: Łukasz Faralisz oraz Michał Malinowski. Drugie miejsce zdobyli uczniowie I Liceum Ogólnokształcącego im. Tadeusza Kościuszki w Łomży: Bartek Wszeborski oraz Igor Szczepocki, zaś trzecie miejsce przypadło reprezentantom CXXV Liceum Ogólnokształcącego im. Waldemara Milewicza w Warszawie: Marcinowi Brzezińskiemu oraz Konradowi Żukowskiemu.

Serdecznie gratulujemy.

Tekst i fotografie: Ewa Ciunowicz

Spotkania Koła Naukowego „Akademia Przedsiębiorczości”

7 maja 2009 r. na Wydziale Zarządzania i Dowodzenia AON odbył się wykład otwarty dr Aranki Ignasiak-Szulc z Wydziału Nauk Ekonomicznych i Zarządzania Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, nt. *Podstawy prawa gospodarczego Unii Europejskiej*. Organizatorem wykładu była Katedra Zarządzania oraz Koło Naukowe „Akademia Przedsiębiorczości”.

Fot. M. Strzoda

Wykład spotkał się z dużym zainteresowaniem pracowników i studentów.

Katedra Zarządzania oraz Koło Naukowe Akademia Przedsiębiorczości zorganizowały również spotkanie z przedstawicielem Banku Pekao S.A., specjalistą z dziedziny marketingu panem Andrzejem Trybullem. Spotkanie odbyło się 26 maja 2009 r., a jego tematem była *Komunikacja marketingowa*. Uczestnicy spotkania mieli okazję dowiedzieć się jak krok po kroku przygotowuje się kampanię reklamową nowej oferty bankowej skierowanej do małych i średnich przedsiębiorstw.

Justyna Stochaj

Wydział Zarządzania i Dowodzenia

Lipcowy wykład otwarty profesora Piotra Sienkiewicza

Inspiracją dla ostatniego w roku akademickim wykładu otwartego prof. dr. hab. inż. Piotra Sienkiewicza były dwa jakże różne wydarzenia: szczęśliwe zakończenie misji Apollo II (21 lipca 1969 r.) oraz śmierć Roberta Mc Namary (7 lipca 1969 r.).

Na wstępie profesor wspominał, jakie wrażenie na nim wywarła telewizyjna transmisja w lipcową noc i słowa astronauty Neila Armstronga, pierwszego człowieka, który postawił nogę na Księżycu – *Jest to jeden mały krok człowieka, ale wielki krok ludzkości*. Opowieść profesor ilustrował fragmentami filmu NASA, poświęconego podbojowi Kosmosu, a w szczególności misjom księżycowym.

Księżycowa misja Neila Armstronga, Edwina Aldrina i Michaela Collinsa była realizacją nie tylko jednego z najbardziej złożonych, w sensie naukowo-technicznym i organizacyjnym, przedsięwzięć badawczych, ale wiele znaczącym wydarzeniem politycznym. Gdy urząd prezydenta Stanów Zjednoczonych objął w 1961 r. John F. Kennedy, jego reakcja na radzieckie sukcesy w podboju Kosmosu (np. sputnik – pierwszy sztuczny satelita Ziemi w 1957 r.) była następująca: *Nie interesuje mnie Ameryka druga w Kosmosie, ale... bo... lecz Ameryka pierwsza w Kosmosie – pierwsza na Księżycu*. Można powiedzieć, że podstawa prezydenta pozwoliła przywrócić społeczeństwu amerykańskiemu dumę i wiarę w możliwości nauki i techniki, a także „uruchomić” ogromne środki na eksplorację Kosmosu.

Czy był to wielki krok ludzkości? – zastanawiał się profesor, odpowiadając enigmatycznie – i tak i nie. Tak, gdyż niewątpliwie było to przekroczenie kolejnych granic poznania i ludzkich możliwości. Nie, gdyż nie stanowił obalenia granicy otwierającej nowe horyzonty w nauce. Po kilku następnych misjach księżycowych zaniechano dalszych lotów na Księżyc, koncentrując się na lotach wahadłowców – promów kosmicznych.

Profesor scharakteryzował alternatywne programy eksploracji Kosmosu, by powrócić do okresu prezydentury JFK. Kennedy po objęciu urzędu prezydenta zaproponował stanowisko sekretarza obrony nowemu prezesowi koncernu Forda (pierwszemu spoza klanu Fordów) Robertowi S.

Mc Namarze. Po II wojnie światowej ppłk Mc Namara, który uczył oficerów wojsk lądowych i lotnictwa metod kontroli statystycznej i dziewięciu innych oficerów zostało zaangażowanych przez kierownictwo Ford Motor Company. Podczas pracy u Forda Mc Namara zdążył zmienić strukturę organizacyjną koncernu. Gdy prezydent zaproponował mu stanowisko sekretarza obrony, Mc Namara przyjął tę propozycję, stawiając jeden tylko warunek, a mianowicie, że będzie mógł stworzyć zespół najbliższych

współpracowników spośród analityków z RAND. Dzięki temu w Departamencie Obrony znaleźli się Ch. Hitch, H. Rowen, A. Enthoven i P. Whostteter.

O R. Mc Namarze tak pisał jego przyjaciel znany menadżer L. Iaccoca: *był jednym z najbardziej błyskotliwych ludzi, jakich kiedykolwiek spotkałem, o fenomenalnym wręcz ilorazie inteligencji i mózgu wybiórczym jak magnes – prawdziwy gigant intelektu (...)* Podczas rozmowy z nim człowiek uświadamiał sobie, że on już zdążył przemyśleć wszystkie istotne szczegóły wszystkich możliwych wariantów i scenariuszy rozwoju wydarzeń. *Nauczył mnie, żeby nigdy nie podejmować ważnej decyzji, nie mając do wyboru co najmniej dwu równorzędnych wariantów rozwiązań. Kiedy zaś w grę wchodzi sto milionów dolarów, dobrze mieć także trzeci.*

Jako sekretarz obrony Mc Namara mawiał, że po pierwsze ma rozwinąć siły niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa narodowego, nie licząc się z arbitralnym pułapem budżetu, a po drugie osiągnąć to możliwie najmniejszym kosztem. Pierwsza część tego wyznania jest polityczna i przypomina oskarżenie rzucone kilka lat wcześniej pod adresem administracji Eisenhowera, że wepchnęła potrzeby sił zbrojnych w budżetowy kaftan bezpieczeństwa. Druga część jest robocza, dotyczy bowiem największej „wydajności

z dolara”, co stało się naczelną dewizą zarządu Mc Namary. Wyraża to istotę dylematów planowania obrony, do których zespół Mc Namary postanowił zastosować analizę systemową, wdrażając w 1961 r. PPBS (*Planning Programming Budgeting System*).

Gdy w 1968 r. Mc Namarę, uhonorowanego najwyższymi odznaczeniami państwowymi, żegnał prezydent Lyndon B. Johnson, towarzyszyła mu nie tylko opinia „polityka kontrowersyjnego”, ale przypisywano mu autorstwo nieudanych decyzji strategicznych. Choć doceniano pozytywną rolę rozwiązywaniu „kryzysu kubańskiego”, to obarczono współautorstwem kompromitującej inwazji w Zatoce Świń. O ile w początkowym okresie Mc Namara cieszył się opinią racjonalnego „gołębia” i współautora skutecznej „strategii odstraszania”, to w późniejszym czasie zyskał opinię „jastrzębia” o technokratycznym nastawieniu (postrzegającego przede wszystkim liczby i komputerowe obliczenia), głównego architekta eskalacji wojny w Wietnamie (obecność Amerykanów w Indochinach zwiększyła się z 500 doradców do prawie pół miliona żołnierzy). Gdy po latach Mc Namara przyznał, że wojna ta była nie do wygrania, spotkał się z gwałtowną, krytyczną reakcją kombatantów.

Po latach spędzonych w Pentagonie Mc Namara przez wiele lat piastował stanowisko prezesa Banku Światowego, dzięki czemu mógł promować programy pomocy dla najbiedniejszych krajów świata.

Profesor Sienkiewicz wielokrotnie podkreślał swój szczególny stosunek do R. Mc Namary, postaci ważnej i dramatycznej, której zawdzięcza znaczną część swych naukowych zainteresowań: analizę systemową i raporty RAND-u. Ta część wykładu była ilustrowana fragmentami znakomitego pełnometrażowego filmu dokumentalnego pt. *11 lekcji z życia Roberta Mc Namary*.

Na zakończenie profesor nawiązał jeszcze do rocznicy „zdobycia Księżyca”, wspominając osobiste przeżycia (nocne oglądanie transmisji w towarzystwie... przyszłej żony i jej rodziców), ale także zwracając uwagę na aspekt telekomunikacyjny (transmisję oglądało ponad pół miliarda widzów na całym świecie, choć w niektórych krajach ze znacznym opóźnieniem). Być może był to początek mcluhanowskiej „globalnej wioski” lub społeczeństwa informacyjnego. Zwłaszcza, że dwa miesiące później uruchomiono pierwszą sieć komputerową, co będzie tematem jednego z następnych wykładów otwartych profesora Sienkiewicza.

Red.

prof. dr hab. Ewa Chmielewska

Nowe pytania o proces boloński

W ostatnich miesiącach coraz częściej pojawiają się pytania o szerszy sens zmiany, jakiej doświadczamy, o tło zastosowań narzędzi, o to, jakie za ich pomocą można osiągnąć korzyści, przekraczające zwykłe, codzienne administrowanie przebiegiem studiów.

Do typowych działań ekspertów bolońskich zaliczają się tzw. dni bolońskie, czyli organizowane w uczelniach na terenie całego kraju konferencje, seminaria, czasem warsztaty poświęcone zagadnieniom związanym z procesem bolońskim. Spotkania z nauczycielami akademickimi organizowane w ramach „dni bolońskich” przynoszą ekspertom prawdziwe wyzwania. Nie ma bowiem co ukrywać – proces boloński nie jest ulubionym bohaterem środowiska akademickiego w naszym kraju, a jego zalecenia często bywają odczytywane jako uciążliwe i niepotrzebne zabiegi biurokratyczne, czasem burzące stary, dobry porządek. Czasami sprostanie pytaniom padającym z sali nie jest łatwe.

Jestem ekspertem bolońskim (uprzednio „promotorem”) od kilku lat i zaczynam dostrzegać zmianę w nastawieniu uczestników tych spotkań do procesu przejawiającą się w zmianie charakteru i tematyki zadawanych pytań. Trzy lata temu tematem wiodącym były punkty ECTS i suplement do dyplomu oraz zasady mobilności studentów i uznawalności jej wyników. Po wejściu w życie systemu studiów dwustopniowych to one stały się synonimem procesu, i to o nie pytano najczęściej – i z wielkim sceptycyzmem. Ukuto dla nich nawet wdzięczną nazwę „bolońskiego modelu

studiów". Od roku tematem wiodącym jest europejska i krajowa struktura kwalifikacji. Towarzyszą im nieustannie dywagacje na temat metod zapewniania jakości, choć one budzą najmniej kontrowersji – przywykliśmy już do akredytacji. Słowem, jeszcze rok, dwa, trzy lata temu dominowały pytania „techniczne”, dotyczące zastosowań narzędzi procesu, czasem metod realizacji jego zadań. Pytań rozpoznających najogólniejszy sens tych zabiegów operacyjnych nie zadawano zbyt często, proces boloński sprowadzany był do narzędzi organizacyjnych.

Pytania o sens systemu

Jako się rzekło, ta sytuacja się zmienia. W ostatnich miesiącach coraz częściej pojawiają się pytania o szerszy sens zmiany, jakiej doświadczamy, o tło zastosowań narzędzi. Pojawia się refleksja nad tym, jakie cele mają realizować wymienione wyżej instrumenty. Patrząc bardzo powierzchownie można by powiedzieć, że obecne pytania wskazują na to, iż narzędzia już zostały „oswojone” – wdrożone w uczelniach, a po nich pojawia się próba odpowiedzi na pytanie o to, jakie za ich pomocą można osiągnąć korzyści, przekraczające zwykłe, codzienne administrowanie przebiegiem studiów. Wspomniałam, że te techniczne pytania przekładają się dziś na pytania o strukturę (ramy) kwalifikacji, w których poprzednio używane narzędzia związane są w jeden spójny system. Jednakże struktura nie jest już tylko instrumentem – przynoszone przez nią zmiany mają charakter merytoryczny, rozszerzają autonomię programową uczelni, otwierają nowe szanse. Zatem i pytania o nią mają, z konieczności, mniej instrumentalny charakter.

Na listopadowym spotkaniu w Uniwersytecie Zielonogórskim z sali padło pytanie: co by się stało, gdyby nie było procesu bolońskiego? Samo pytanie jest bardzo niepoprawne z metodologicznego punktu widzenia – zawiera niedopuszczalne „gdybanie”. Ale rozumiemy, że za tą formą kryją się wcale nie banalne treści oraz bardzo ważne i poważne pytania. Nie znam intencji autora pytania, ale starałabym się je zinterpretować zadając szereg bardziej szczegółowych pytań.

Jaki był powód podpisania deklaracji bolońskiej przez ministrów szkolnictwa wyższego?

Czy deklaracja i proces miały coś poprawić w sytuacji europejskiego szkolnictwa wyższego? Jeśli tak, to co? Czy istniały dlań jakieś zagrożenia? Jeśli tak – to jakie?

Czy proces boloński te ewentualne zagrożenia likwiduje? Czy podejmuje wyzwania, stwarza nowe szanse? Szanse na co?

Dlaczego zdecydowano się na uruchomienie takich, a nie innych, mechanizmów w postaci znanych nam już narzędzi, zadań? Do jakich ogólnych celów one prowadzą?

Czy proces boloński był zamierzony i jest realizowany jako europejska strategia rozwoju szkolnictwa wyższego? Jeśli tak – jakie są efekty pozytywne i negatywne jej realizacji? Także dla naszej, środkowowschodniej i pokomunistycznej części Europy? Czy ktoś – na poziomie europejskim, ale także krajowym – śledzi te rezultaty, zbiera dane, ocenia tendencje rozwojowe?

Czy polskie szkolnictwo wyższe wykorzystuje tę domniemaną szansę wnoszoną przez proces? Jak jest on wdrażany na poziomie krajowym? Czy stał się zapleczem budowy strategii rozwoju szkolnictwa wyższego jako całości i poszczególnych uczelni? Dokąd takie strategie miałyby prowadzić swoje podmioty?

To są pytania, które zakresem daleko wykraczają poza cele działań edukacyjnych szkolnictwa wyższego, opisane w dokumentach bolońskich, takie jak: przygotowanie absolwentów do potrzeb rynku pracy, zapewnienie kadr gospodarce opartej na wiedzy, przygotowanie do aktywnych ról obywatelskich w rozwiniętej demokracji, rozwój osobowy, otwarcie kanałów przepływu środków, kadr, otwarcie kanałów konkurencji itd. To są pytania dotyczące celów całego systemu szkolnictwa wyższego w Europie, co może wskazywać na strategiczny, a nie tylko instrumentalny charakter procesu. Bo i w istocie sprowadzanie go do zabiegów administracyjnych jest znacznym uproszczeniem tego, czym on jest. Jeśli nawet był zamierzony tylko instrumentalnie – jako narzędzie zwiększające mobilność środowiska akademickiego – to konsekwencje otwarcia wspomnianych przed chwilą kanałów przepływów ludzi i zasobów przekroczyły ten bezpośredni cel.

Humboldt i pręsiebierstwo

Powróćmy do listy pytań o strategiczny wymiar procesu. Znanym powodem podpisania deklaracji bolońskiej i powołania do życia procesu był zamiar zwiększenia atrakcyjności europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego w stosunku do innych systemów, zwłaszcza do systemu szkół wyższych i badań w USA. Każdy, kto śledzi sto-

sowne statystyki, wie, że Europie groziła (nadal grozi?) utrata znaczenia jako obszaru najwybitniejszych dokonań intelektualnych, odkryć naukowych i innowacji. Utrata kapitału naukowego, w tym przede wszystkim kapitału ludzkiego, na rzecz Stanów Zjednoczonych, była tak znaczna, że stanowiła zagrożenie dla rozwoju szkolnictwa wyższego, a co za tym idzie – dla możliwości budowy w Europie społeczeństwa i gospodarki opartych na wiedzy. Odpowiedzią na to miała być taka przebudowa europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, aby – skonsolidowane – stało się konkurencyjne dla świata. Taka była intencja najpierw deklaracji bolońskiej, a następnie (i zwłaszcza) dokumentu Komisji Europejskiej *The role of universities in the Europe of Knowledge*. Oczywiście wymaga to znaczących zmian w strukturze systemu szkół wyższych w Europie, przede wszystkim ich zróżnicowania. Uczelnie muszą różnić się między sobą nie tylko misją, rodzajem kadry i studentów, programami i profilem kształcenia, sposobem organizacji instytucjonalnej – to zróżnicowanie jest normalnym elementem podtrzymania rozwoju w kulturze. Powinny także różnić się charakterem działalności w najszerszym znaczeniu: powinny wśród nich być jednostki elitarne zachowujące najbardziej akademicki typ kształcenia bazującego na pracy badawczej i wykorzystującego jej wyniki w pracy dydaktycznej, zaś na drugim biegunie jednostki prowadzące kształcenie masowe, stanowiące kuźnię kadr dla gospodarek regionalnych czy lokalnych.

W Europie i na świecie od wielu lat toczy się debata nad modelem nowoczesnego uniwersytetu. Tradycyjny model Humboldtowski (uniwersytet badawczy) jest wypierany przez rodzaj uczelni – dobrze zarządzanej firmy, tzw. uniwersytet przedsiębiorczy. Obydwa typy uczelni mają wady, choć każdy z nich inne. Potrzeba stworzenia społeczeństwa wiedzy, umasowienie kształcenia wyższego, utrata wyłączności w tworzeniu wiedzy zdeaktualizowały model tradycyjny, zaś model przedsiębiorstwa niesie poważne zagrożenia realizacji fundamentalnej misji uniwersytetu: jego służbie prawdzie, służebności publicznej, korporacyjnemu zarządzaniu opartemu na etosie itd. Nie ma zgody w środowisku akademickim Europy ani na jedno rozwiązanie, ani na drugie w postaci czystej. Trwają poszukiwania trzeciej drogi, nadzwyczaj interesujące (powrócę do tego tematu niebawem).

Niejaka rozbieżność

Po której stronie w tym sporze lokuje się proces boloński? Co proponuje na przyszłość, naszą przyszłość? Proces, w warstwie deklaracji pozostając po stronie uniwersytetu badawczego, w warstwie narzędziowej nastawiony jest na kontrolę *accountability* uczelni. Nie jest to jednak „trzecia”, syntetyczna droga rozumienia misji uniwersytetu, a raczej pomieszanie materii. W interpretacji łagodnej – niezamierzony eklektyzm, w interpretacji radykalnej – niezrozumienie problemu i postulowanie dwu niespójnych ze sobą modeli. Na pierwszy rzut oka mamy więc niejaką rozbieżność w deklaracjach określających podstawowe cele europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego. Uzasadnienie tej tezy wymagałoby jednak głębszych analiz.

Oczywiście zawsze można zapytać, po co jemy tę żabę? Czy przyniesie nam jakieś korzyści, skoro na razie widać same uciążliwości? Na dokładkę wzrost mobilności kadr i studentów oraz konieczność konkurowania z uczelniami europejskimi o środki unijne, o studentów, o inne dobra obnaża nasze słabości dość boleśnie (asymetria przepływów studentów, niewielkie sukcesy w zdobywaniu pieniędzy i pozycji na edukacyjnych runkach europejskich). Można także zapytać, jak tę żabę zmienić w księcia, z którym zawrzemy związek i zbudujemy świetlaną przyszłość (to się chyba robiło za pomocą pocałunku, ale tu metafora już mi się wymyka).

Już bez żartów warto dodać, że te pytania powinny stać się tematem poważnej debaty o strategicznym charakterze, ponieważ europejski obszar szkolnictwa wyższego to „nasz” obszar i ma na nasze szkolnictwo wyższe wpływ trudny do przecenienia. Chciałabym też podkreślić, że są to pytania ważne w szczególności dla osób podejmujących istotne decyzje dotyczące podmiotów akademickich: od rektorów po członków Parlamentu. Powierzchny ogląd, oparty na formalnych danych i wynikach liczbowych wskazujących na zaawansowanie kraju w implementacji narzędzi procesu (w rodzaju raportów *stock-taking*), nie oddaje całej komplikacji i wagi sytuacji, w której uczestniczymy dzięki procesowi.

Autorka artykułu jest ekspertem bolońskim, członkiem European Qualification Framework Advisory Group oraz The Bologna Coordination Group for Qualifications Frameworks.

Artykuł został opublikowany w numerze 2/2009 „Forum Akademickiego”.

Wernisaż w Klubie AON

W kwietniu bieżącego roku do Klubu AON na wystawę malarstwa zaprosiła nas jej autorka Agnieszka Słodkowska.

Artystka jest absolwentką Liceum Sztuk Plastycznych w Kielcach oraz Instytutu Plastyki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie. Oprócz malarstwa uprawia rysunek, grafikę i fotografię. Jest czynnym uczestnikiem wielu plenerów, imprez artystycznych oraz aukcji charytatywnych. Wzięła udział w ponad sześćdziesięciu wystawach zbiorowych w kraju i za granicą (Tajwan, Ukraina, Francja, Hiszpania). Swoje prace prezentowała również na sześciu wystawach indywidualnych w Polsce. Związana jest z częstochowską grupą artystyczną „Naciapane. pl”.

Fot. E. Ciunowicz

Wirtualna galeria prac artystki mieści się na stronie internetowej: www.slodkowska.pl. Zapraszamy!

Red.

Wystawa prac Koła Plastycznego

Na zdjęciu od lewej: Oliwia oraz Anastazja wraz z ich nauczycielem – Anatolem Karoniem
Fot. E. Ciunowicz

9 czerwca br. w Klubie AON odbyła się wystawa prac dzieci i młodzieży uczestniczących w zajęciach Koła Plastycznego, prowadzonego przez pana Anatola Karonia. Tematami prac były tym razem zwierzęta (ołówki, pastele), pejzaż (akwarele) oraz autoportret (farba olejna, akwarele).

Red.

Na deskach teatru

Klan wdów

„Klan wdów” to lekka sztuka w reżyserii Romualda Szejda, wystawiana w Teatrze Scena Prezentacje w Warszawie.

Od premiery w 1999 r. przedstawienie cieszy się niesłabnącą popularnością. Autorki sztuki – Ginette Beauvais-Garcin i Marie Chevalier, w krzywym zwierciadle przedstawiają perypetie trzech pań w średnim wieku. Wspaniała obsada, m.in. Krystyna Tkacz, Magdalena Zawadzka, Joanna Żółkowska, Marek Włodarczyk, zapewnia widzom znakomitą zabawę.

Skrzypek na dachu

„Skrzypek na dachu” to musical autorstwa Josepha Steina, Jerry’ego Bocka i Sheldona Harnicka, który w 2002 r. znalazł się w repertuarze Teatru Żydowskiego.

Musical jest adaptacją książki Szolema Alejchema pt. „Dzieje Tewji Mleczarza”, opowiadającej o losach żydowskiej rodziny skazanej na wygnanie z carskiej Rosji. Premiera tego widowiska odbyła się 22 września 1964 r. na Broadwayu, zaś w 1971 r. doczekało się nagrodzonej trzema Oskarami ekranizacji. W Teatrze Żydowskim reżyserią i choreografią musicalu zajął się Jan Szurmiej, zaś w roli głównej możemy podziwiać Krzysztofa Gosztyłę. Piękne piosenki w wykonaniu aktorów i chóru oraz znakomita choreografia dostarczą Państwu wiele niezapomnianych wrażeń.

Red.

Chłopaki Piłsudskiego

3 maja 2009 r. rozpoczęła działalność Jednostka Strzelecka 1313 Związku Strzeleckiego „Strzelec”, założona przez studentów Akademii Obrony Narodowej.

Pomysł powołania jednostki narodził się 8 kwietnia 2009 r. w trakcie konferencji naukowej nt. *Młodzieżowe organizacje pozarządowe w systemie bezpieczeństwa narodowego*, zorganizowanej przez KNSBN, po której w niedługim czasie rozpoczęły się zapisy osób zainteresowanych uczestnictwem w zajęciach. Już od maja bieżącego roku kadra jednostki, w skład której weszli: drużynowy Michał Andrzejewski, sekcyjni – Zbigniew Kowalski i Marcin Majewski oraz starszy strzelec Marek Mroziński, uczestniczyła w wielu przedsięwzięciach. Można do nich zaliczyć wartę 8 maja br. w trakcie otwarcia wystawy poświęconej trofeom wojennym w Muzeum Wojska Polskiego, czy też pełnienie służby porządkowej w tej samej instytucji 16 maja br. podczas Nocy Muzeów.

Ponadto w dniach 23–24 maja br. Jednostka Strzelecka uczestniczyła w szkoleniu zorganizowanym w Mrozach przez chor. Marka Mroszczyka. W trakcie tych zajęć strzelcy poznali tzw. „zieloną taktykę”, czyli tajniki walki na zalesionym terenie. Członkowie jednostki: drużynowy Michał Andrzejewski i starszy strzelec Marek Mroziński wraz z prof. AON Józefem Marczakiem wzięli również udział w obchodach święta jednostki strzeleckiej, które odbyły się 31 maja br. w Białobrzegach. Aż czternastu strzelców jednostki może się także pochwalić uczestnictwem w zajęciach zorganizowanych 14 czerwca br. na strzelnicy „Dragon” w Siedlcach, gdzie strzelano m.in. z karabinków: AK47 i M4 oraz pistoletów maszynowych: Glauberyt i Glock.

Strzelcy starają się by program ich spotkań był urozmaicony i odpowiadał potrzebom studentów. Mają do zaoferowania zajęcia z zakresu taktyki zielonej i czarnej, szkolenia strzeleckie, kursy unitarne i wspinaczkowe. O atrakcyjności działań jednostki świadczy duże zainteresowanie studentów (mimo tak krótkiej działalności do JS 1313 wstąpiło aż 35 osób). Jednostka strzelców jest aktywnie wspierana przez wykładowców i profeso-

rów naszej uczelni, którzy m.in. udostępniłi jej salę nr 144b w budynku nr 25 z przeznaczeniem na siedzibę.

W zamierzeniach JS 1313 chce w swoich szeregach skupiać studentów wszystkich wydziałów Akademii Obrony Narodowej. Zainteresowanych wstąpieniem do jednostki zapraszamy na stronę internetową www.jstrzelec1313.ugu.pl lub prosimy o kontakt za pośrednictwem poczty elektronicznej: mic-and@wp.pl.

Marek Mroziński

Fotografie: Michał Andrzejewski

Zawody strzeleckie

5 maja br. odbyła się trzecia edycja zawodów strzeleckich z pistoletu wojskowego o Puchar Rektora-Komendanta AON. W zawodach wzięło udział aż 98 osób, a wśród nich: kadra i słuchacze AON.

W klasyfikacji indywidualnej kolejno najwyższe miejsca zajęli:

- reprezentanci kadry: ppłk Ryszard Kasprowicz, mjr Piotr Lotarski oraz sierż. Hubert Brydziński,
- reprezentanci słuchaczy: kpt. Ryszard Kwaśny (PSOT – Oficerów Sił Powietrznych), kpt. Krzysztof Kochmański (PSOT), kpt. Cezary Szczepański (PSOT – OSP).

W klasyfikacji zespołowej kadry AON pierwsze miejsce zdobył zespół Zakładu Wychowania Fizycznego i Szkolenia Ogniwego (ppłk Ryszard Kasprowicz, mjr Mirosław Bębnowicz, st. chor. Robert Höppe), drugie miejsce przypadło

reprezentantom Zakładu Rozpoznania i Walki Elektronicznej Instytutu Wojsk Lądowych Wydziału Zarządzania i Dowodzenia (ppłk Waldemar Scheffs, płk Andrzej Nowak, mjr Sławomir Iwanowski), zaś trzecie miejsce wywalczyła drużyna Centrum Symulacji i Komputerowych Gier

Wojennych (mjr Marcin Pietrzak, mjr Marcin Sobiech, ppłk Bronisław Jesionowicz).

W klasyfikacji zespołowej słuchaczy AON pierwsze miejsce uzyskał zespół Poddyplomowego Studium Operacyjno-Taktycznego – OSP (kpt. Ryszard Kwaśny, kpt. Cezary Szczepański, kpt. Piotr Dec), drugie miejsce zdobyła drużyna Poddyplomowych Studiów Operacyjno-Taktycznych – gr. 2 (kpt. Krzysztof Kochmański, kpt. Rafał Fudał, kpt. Dariusz Bednarczyk), zaś trzecie miejsce przypadło reprezentantom Wyższego Kursu Operacyjno-Strategicznego – gr. 1 (ppłk Jarosław Misterski, ppłk Dariusz Nawrocki, ppłk Anatol Wasiluk).

Red.

Fotografie: Zdzisław Rutkowski

Piłka siatkowa

12 maja br. odbyły się Międzywydziałowe Mistrzostwa Studentów AON w piłce siatkowej kobiet i mężczyzn. W turnieju wystartowały cztery drużyny, spośród których po ponad dwugodzinnej wyrównanej walce wyłoniono zwycięzców.

W klasyfikacji końcowej mistrzostw pierwsze miejsce spośród drużyn żeńskich zajęły reprezentantki Wydziału Bezpieczeństwa Narodowego: Katarzyna Wołyniak, Katarzyna Feliksiak, Agnieszka Fijałkowska, Monika Pyszczak, Anna Żaroń, Magdalena Jeske, Marta Malanowska, natomiast wśród drużyn męskich najlepszy okazał się zespół studentów Wydziału Zarządzania i Dowodzenia w składzie: Bartosz Pelc, Maciej Kotas, Zbigniew Nowak, Łukasz Żelasko, Grzegorz Krause, Krzysztof Hapoński.

Zwycięzcom gratulujemy.

Red.

Fotografie: Zdzisław Rutkowski

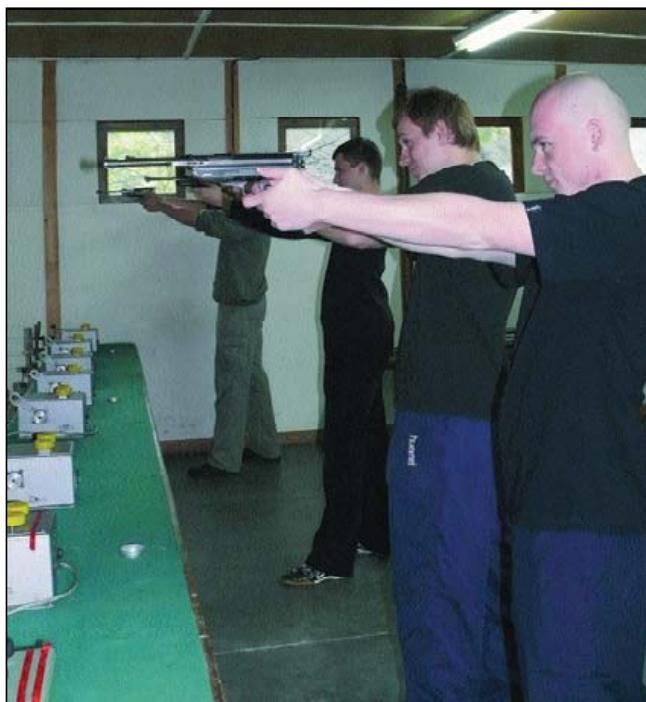

I Bieg o Puchar Rektora-Komendanta AON

2 czerwca br. studenci III roku kierunku zarządzanie i dowodzenie, w ramach zajęć z zarządzania projektami, zorganizowali I Bieg o Puchar Komendanta-Rektora Akademii Obrony Narodowej.

Celem biegu było sprawdzenie oraz udoskonalenie umiejętności zarządzania procesami prowadzenia projektów. Impreza obejmowała następujące konkurencje: strzelanie z wiatrówki, ratownictwo medyczne, obrona przeciwchemiczna, pytania z zakresu historii sztuki wojennej oraz bieg na orientację.

Rywalizacja odbywała się pomiędzy czteroosobowymi drużynami. Zwycięstwo przypadło drużynie „Piwoszy” w składzie której zna-

leżli się: Tomasz Paluch, Jacek Goryszewski, Kamil Kozłowski oraz Paweł Błażejczyk.

Zapraszamy do udziału w biegu już za rok!

Justyna Stochaj

*Fotografie: Magdalena Krupińska
Wydział Zarządzania i Dowodzenia*

Walki wojsk państw Osi w Afryce Północnej 1941-1942

Pierwsze szturmy Tobruku kwiecień-maj 1941 r. Cz. II

Jako że „powietrzny atak propagandowy”¹ gen. Rommła nie przyniósł sukcesu, trzeba było zdobywać Tobruk przy użyciu konwencjonalnych metod. Plan szturmu przewidywał, że wieczorem 13 kwietnia 1941 r. oddziały 5. Dywizji Lekkiej, przełamiają obronę twierdzy na południu i wzdłuż drogi z El-Adem dotrą do jej skrzyżowania z szosą na Bardiję. W tym czasie włoska 27. Dywizja Piechoty „Brescia”, pozorując atak, zwiąże walką siły zachodniego odcinka obrony oraz odwody dowództwa twierdzy i tym samym odciągnie je od kierunku właściwego natarcia. Rankiem następnego dnia przez wyłom od południa wejdzie się 5. pułk czołgów 5. Dywizji Lekkiej, zmierzając wprost ku miastu i portowi. Przerwanie linii obrony i wtargnięcie czołgów, a za nimi 8. Batalionu Karabinów Maszynowych w głąb twierdzy, miało – zdaniem Rommła i jego sztabu – zdezorganizować opór garnizonu i złamać wolę walki².

Poza tym w niemieckim dowództwie panowało, niczym gruntownie nieuzasadnione optymistyczne przekonanie, że garnizon Tobruku przygotowuje się do ewakuacji³.

Przygotowując się zgodnie z planem do ataku, gen Rommel wysłał na południowy odcinek obrony niewielkie grupy bojowe składające się z piechoty i saperów. Miały one za zadanie, przygotować przejścia w zasiekach i przez rów przeciwczołgowy w planowanym rejonie przełamania, na zachód od drogi z El-Adem do Tobruku w rejonie posterunków R 33 i R 35⁴. Miejsce wybrane przez dowództwo niemieckiej 5. Dywizji Lekkiej jako punkt przełamania obrony nie było do tego celu idealne. W kilku innych punktach rów przeciwczołgowy był znacznie płytszy lub miejscami zasypany. Jednakże koło posterunku R 33 głębokość jego była znacznie mniejsza niż dalej na zachód, a odległość do drogi z El-Adem (osi planowanego natarcia) była niezbyt duża – około 4 km⁵.

Atak czołgów 5. dywizji, poprzedził wykona-

ny późnym wieczorem (około godz. 23.00), wypad niemieckiej piechoty w sile plutonu, wspartej dwoma działami polowymi, ośmioma karabinami maszynowymi oraz moździerzem, którego celem było unieszkodliwienie załogi posterunku R 33. Pomimo zacieklego oporu Australijczyków obsadzających posterunek, Niemcom udało wdrzeć się do wnętrza umocnień i utworzyć niewielki przyczółek. Czołgi niemieckie wspierane ogniem włoskiej artylerii, które wreszcie podjechały do wyłomu (około godz. 5.30), a które musiały wcześniej przejechać wzdłuż brytyjskich pozycji obronnych od R 41 na zachód do R 33 (powodem opóźnienia był błąd orientacji w terenie niemieckiego oficera prowadzącego czołgi, który za miejsce koncentracji mylnie obrał posterunek R 41), w czasie przemieszczania się oraz wjeżdżania do wyłomu, od ognia brytyjskiej artylerii straciły większość osłaniającej je piechoty.

Czołgi pozbawione osłony piechoty, zagrożone ogniem artylerii przeciwpancernej oraz czołgami obrońców, zmuszone zostały do odwrotu. Ostatecznie atakujący stracili 17 maszyn (z 38, które wdarły się do twierdzy), wewnątrz linii obrony pozostało 150 zabitych żołnierzy niemieckich (wśród nich ppłk Gustav von Ponath), a do niewoli dostało się 250 osób. Straty obrońców były znacznie mniejsze: 2 czołgi, 26 zabitych i 64 rannych⁶. Rommel był wściekły, była to jego pierwsza porażka w Afryce, na dodatek wycofujące się pośpiesznie czołgi opuściły twierdzę nie troszcząc się o los zaległej na prowizorycznych stanowiskach obronnych, piechoty⁷.

Oddziały niemieckie i włoskie szturmowały ponownie 15, 16, i 17 kwietnia, ale i tym razem ataki na zachodnim odcinku (pod Ras el-Medauer) zakończyły się dotkliwym niepowodzeniem. Duże straty poniosła szczególnie włoska Dywizja Pancerna „Ariete”. Podczas ataku przeprowadzonego 17 kwietnia powtórzyła się sytuacja ze szturmu z 13 kwietnia – czołgi (dywizji „Ariete”) wdar-

ły się w głąb obrony, lecz pozbawione osłony piechoty były natychmiast bezlitośnie niszczone⁸ celnym ogniem armat przeciwpancernych i czołgowych.

Jak już wspominałem, podczas tego pierwszego (wielkanocnego) szturmu wojska niemiecko-włoskie poniosły dotkliwe straty nie tylko w sprzęcie, ale przede wszystkim w ludziach – dla Rommla szczególnie ciężką stratą była śmierć dwóch dzielnych i doświadczonych oficerów: dowódcy 8. Batalionu Karabinów Maszynowych – ppłk Gustava von Ponatha oraz dowódcy 15. Dywizji Pancerniej – gen. Heinrich von Prittwitza. Oprócz strat w ludziach i sprzęcie Niemcy stracili też nadzieję na szybkie zdobycie Tobruku. Rommel przekonał się, że twierdza jest znacznie lepiej przygotowana do obrony niż początkowo sądził. Mimo to uważał, że szturm zakończyłby się sukcesem, gdyby nie zawiedli Włosi oraz niektórzy oficerowie niemieccy (szczególnie ostro krytykował dowódców dywizji), którzy nie przejawiali dostatecznej woli walki i inicjatywy⁹.

20 kwietnia do Rommla dotarły wytyczne niemieckiego Naczelnego Dowództwa Wojsk Lądowych (Oberkommando des Heeres – OKH), z których wynikało jednoznacznie, że aby kontynuować marsz w kierunku Egiptu najpierw należy zdobyć Tobruk. Rommel został też poinformowany, że do realizacji tego zamierzenia nie otrzyma posiłków niemieckich o które usilnie prosił (Niemcy przygotowywały się do agresji na Związek Radziecki), ale włoskie, o które nie zabiegał. Pomimo otrzymanych jednoznacznych wytycznych, Rommel nadal domagał się wsparcia, tłumacząc to przygotowaniem do nowego szturmu oraz zwiększoną aktywnością Brytyjczyków w rejonie niezwykle ważnej strategicznie przełęczy Halfaja¹⁰.

Z drugiej strony do Naczelnego Dowództwa Wehrmachtu (Oberkommando der Wehrmacht – OKW) docierały skargi na Rommla włoskiego Commando Supremo¹¹. Aby zbadać sytuację w Afryce i ocenić rzeczywistą zdolność bojową Afrika Korps, szef OKW gen. Franz Halder nie mogąc osobiście udać się do Afryki¹², postanowił wysłać specjalnego inspektora. Był nim I kwatermistrz Wojsk Lądowych – gen. Friedrich von Paulus, który – jak oceniał Halder – jest z Rommlem na koleżeńskiej stopie z tytułu wspólnej służ-

by i jest, być może jedynym człowiekiem, który będzie mógł przez osobisty wpływ utemperować tego zwariowanego wojaka¹³.

Tymczasem gen. Rommel po przeprowadzeniu inspekcji wschodniego odcinka frontu, podjął decyzję o ataku na przełęcz Halfaya. Po trzydniowych walkach, podczas których zajęte zostały Sollum i Fort Capuzzo, 26 kwietnia Niemcy zdobyli przełęcz i uzyskali tym samym kontrolę nad tym niezwykle ważnym rejonem. Sukces tej operacji uspokoił Rommla i pozwolił mu na spokojne opracowywanie planu kolejnego szturmu Tobruku. Gen. Paulus który dotarł do stanowiska dowodzenia Rommla 27 kwietnia, po zapoznaniu się z sytuacją wstępnie zatwierdził plan kolejnego ataku¹⁴, ale wyraźnie zastrzegł, że na razie nie ma mowy o marszu na Egipt.

Po zdobyciu Tobruku wojska niemiecko-włoskie miały powstrzymać się od dalszych działań ofensywnych i skoncentrować się na osłonie Cyrenajki na linii na wschód od Sollum.

Przypisy:

1. W dniu 13 kwietnia 1941 r. przed planowanym atakiem na Tobruk, niemieckie samoloty rozrzuciły nad pozycjami obrońców ulotki, w których Rommel żądał natychmiastowego poddania twierdzy!

2. Przykładów skuteczności takich koncepcji uderzeń dostarczały dotychczas europejskie kampanie Wehrmachtu.

3. Statki w tobruckim porcie widoczne na zdjęciach z rozpoznania lotniczego nie miały służyć do ewakuacji – jak mylnie zinterpretował to Rommel – ale mimo oblężenia dostarczały posiłki.

4. Niestety, nie udało się wykonać tego zadania niepostrzeżenie, ponieważ patrole brytyjskie stwierdziły koncentrację oddziałów niemieckich w rejonie posterunku R 33 oraz co najważniejsze wzięły jeńców – dwóch niemieckich żołnierzy z 8. batalionu karabinów maszynowych. Dzięki temu obrońcy mieli możliwość przygotowania kontrataku na zagrożonym odcinku.

5. Z. Kwiecień, *Tobruk 1941–1942*, Warszawa 1993, s. 86.

6. Tamże, s. 89.

7. Dowódca Afrika Korps przekonany, że część piechurów mogła nadal walczyć w izolacji na terenie twierdzy, nakazał wykonać uderzenie, które pozwoliłoby ich uwolnić. Według zapisków Rommla, chciał on użyć do tego włoskiej 132. Dywizji Pancerniej „Ariete”.

8. 17 kwietnia dywizja „Ariete” miała zdolnych do walki jedynie dziesięć czołgów, ze stu, z którymi rozpoczęła szturm.

9. Rommel odwołał kilku dowódców (m. in. dowódcę 5. Dywizji Lekkiej – gen. Johanna Streicha) w niekiedy upokarzających okolicznościach, co spowodowało, iż poskarżyli się oni na złe traktowanie do dowództwa wojsk lądowych.

10. W rejonie Sollum-Halfaja znajduje się wzgórze opadające stromo w kierunku wschodnim, na odcinku około 200 m, blokowało ono ruch wojsk od strony Egiptu. Przejście możliwe było jedynie przez dwie przełęcze – Sollux i Halfara, z tym, że z tej ostatniej można było kontrolować obie drogi wiodące ku przełęczy.

11. W tym czasie znacznie nasilił się konflikt pomiędzy Rommlem, a jego włoskim zwierzchnikiem (którego zresztą ostentacyjnie nie uznawał), gen. Italo Gariboldim. Gariboldi uważał, że Rommel zbyt ryzykancko rwie się do przodu, a za winnych swoich niepowodzeń uważa Włochów.

12. Afryka Północna leżała w strefie dowodzenia włoskiego Commando Supremo, tak więc szef niemieckiego Sztabu Generalnego nie mógł tam wydawać rozkazów; poza tym Halder nie chciał zadrażniać i tak już napiętych stosunków z sojusznikami.

13. T. Rawski, *Tobruk 1941–1942. Plany i realia*, Warszawa 1992 r., s. 21.

14. Z tym, że datę rozpoczęcia wyznaczono nie na 28 – jak chciał Rommel – ale na 30 kwietnia.

Zmiany w prawie...

Nowa wysokość zasiłku rodzinnego

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie wysokości dochodu rodziny albo dochodu osoby uczącej się, stanowiących podstawę ubiegania się o zasiłek rodzinny oraz wysokości świadczeń rodzinnych (Dz.U. Nr 129, poz. 1058), wprowadza, poczynając od 1 listopada 2009 r. nową wysokość zasiłku rodzinnego, wypłacanego na podstawie art. 6 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992 z późn. zm.).

Tym samym górna granica dochodu na osobę w rodzinie studenta, uprawniająca do ubiegania się o stypendium socjalne (art. 179 ust. 2 i 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym) może być podniesiona z kwoty 582,00 zł do 602,00 zł.

Dolna granica tego dochodu nie uległa jak dotąd zmianie.

Zasady odbywania praktyk absolwenckich

Ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o praktykach absolwenckich (Dz.U. Nr 127, poz. 1052) określa zasady odbywania praktyk absolwenckich.

Z możliwości, jaką daje ustawa, może skorzystać absolwent co najmniej gimnazjum,

a więc również osoba, która ukończyła szkołę średnią czy studia – do ukończenia 30. roku życia. Praktyka może być odbywana odpłatnie lub nieodpłatnie, na podstawie pisemnej umowy z osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej – przez okres do 3 miesięcy.

Jeżeli praktyka jest odpłatna – to świadczenie za nią nie może przekraczać miesięcznie dwukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Praktykant nie traci statusu bezrobotnego.

Zmiana ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych

W Dz.U. Nr 125, poz. 1037 opublikowano ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, która m.in. zwalnia z podatku wartość świadczeń pieniężnych z funduszu świadczeń socjalnych (np. „wczasy pod gruszą”) do wysokości 380 zł rocznie. Ustawa ma zastosowanie do dochodów uzyskanych od dnia 1 stycznia 2009 r.

Pobrane dotychczas zaliczki od tej kwoty podlegają rozliczeniu w zeznaniu rocznym za 2009 r.

plk w st. spocz. dr Andrzej Wajda

Errare humanum est

W książce pt. „Niemcewicz od przodu i z tyłu” Karol Zbyszewski opisuje zebranie członków Towarzystwa do Ksiąg Elementarnych, któremu przewodniczy J.U. Niemcewicz. Obecny jest autor prac gramatycznych, orędownik czystości polszczyzny, ks. Onufry Kopczyński. Między nimi wywiązuje się taki oto dialog:

Niemcewicz: „Pragnę dziś przedstawić panom...

Kopczyński: Chyba stawić się przed wami?

N.: Stawię więc przed panami obydwie prace, które...

K.: Nie obydwie, ale obiedwie.

N.: Obydwa słowa są poprawne i obydwo można używać.

K.: Obydwa, obydwo. Pan Bóg zatyka na to palcami uszy. Należy wymawiać: obadwa, obudwu.

N.: Niewątpliwie ksiądz ma rację, ale...

K.: „Ma rację!” Ależ to obrzydliwy francuzczym, należy mówić „Ksiądz ma po sobie słuszność”.

N.: Ależ ja przez księdza nie jestem w stanie...

K.: Nie jestem w stanie? Powiedz waszmość choć raz w życiu poprawnie: nie udolnym ja do tego.

N.: O, o, o!

K.: No, nareszcie bezbłędnie usta pan otworzył”.

Jak z tego wynika, przy srogim puryście językowym lepiej milczeć, bo przed jego krytyką prawie nic się nie osto. Na szczęście podobnych uczonemu pijarowi zoilów nie ma zbyt wielu. Lecz właśnie dlatego sami powinniśmy dbać o poprawność naszej mowy. Aby tak było, nie musimy znać na pamięć wszystkich regulek gramatyki ojczystej. Wystarczy, jeśli będziemy świadomi tego, na czym polega poprawność językowa i co to jest błąd językowy.

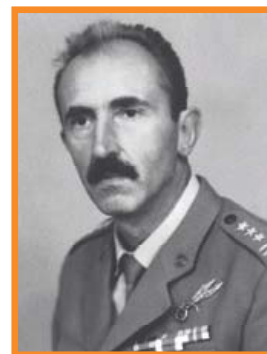
Poprawność zachowujemy, przestrzegając współczesnej normy językowej. Wynika ona ze zwyczaju językowego, którego zmiany językoznawcy pilnie obserwują, oceniają i na podstawie – mówiąc uczenie – „frekwencji” zjawisk językowych „unacześniają” zasady poprawności języka. Orzekają, czy jakiś fakt językowy jest poprawy, tzn. zgodny ze zwyczajem epoki oraz środowiska i czy nie wywołuje zakłóceń w odbiorze treści zawartej w tej formie lub w tym wyrazie. Nie każde jednak odstępstwo od normy językowej musimy uważać za błąd. Jest nim wynikała z niewiedzy

omyłka, czyli niestosowność językowa, która niczemu nie służy. Jeśli celowo przekraczamy reguły, aby zwiększyć ekspresję wypowiedzi czy dla efektu stylistycznego, to nie narazimy się na śmieszność, która jest pokutą za grzechy językowe.

A błądzić możemy słowem i piórem na różne sposoby we wszystkich podsystemach języka, od fonetycznego po składniowy. Podobni Kopczyńskiemu rygorysty gromiliby nas srodze. Ale współcześni kodyfikatorzy języka są wyrozumiali. Łacno rozgrzeszają, a nawet ułatwiają nam życie, upraszczając przepisy skomplikowane i trudne do zapamiętania.

Na przykład dawniej zaprzeczone imiesłowy użyte czasownikowo należało pisać oddzielnie, a przymiotnikowo – łącznie. Czyli trzeba było rozróżniać, czy ktoś jest „niepalący” w ogóle, czy też „nie palący” w tej chwili i miejscu. Od 1998 r. możemy w obu przypadkach pisać łącznie. Ale nie musimy, gdyż obie pisownie są poprawne. Najprościej jednak – pisać łącznie. Wszak czy zostawimy kielich niedopity, czy nie dopity, wszystko jedno: jednakowo żal.

A mnie żal puharów, nawet pustych. Jeszcze w poemacie „Urodzony Jan Dęboróg” Syrokomli czytam: „Porzuciliście puhar, co do złego kuśi...” I słyszę dźwięk tego pojemnego naczynia, co sprawia głoska „h”. Nynie zaś? Musimy trącać się pucharami. Toż one nawet nie brzękną. Tedy tym (już pewnie śp.) językoznawcom, którzy niebacznie ubezdźwięcznili puhary, przyganię jak niegdyś Talleyrand: „To gorzej niż zbrodnia. To błąd!”.

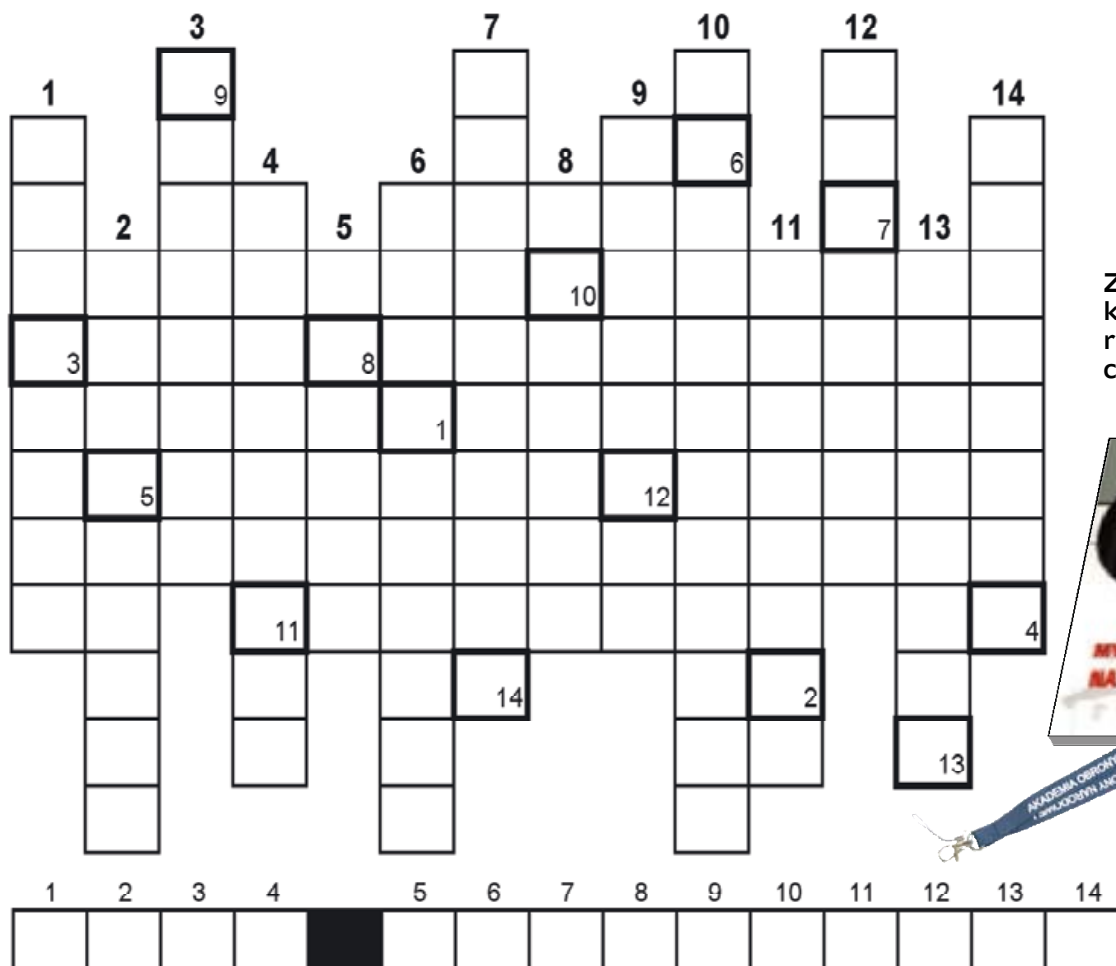

Sprostowanie

W nr. 2(40) 2009 na s. 49 (prawa kolumna) w artykule Andrzeja Wajdy, pt. *Niewieściej eksperencji językowej pochwała zasłużona*, wkradł się błąd, a mianowicie nazwa własna plemienia żydowskiego, o którym była mowa, poprawnie brzmi **Jebusydzi**.

Za pomyłkę serdecznie przepraszamy.

Redakcja

**Za rozwiązanie
krzyżówki do
rozlosowania
czekają nagrody**

1. Państwo ze stolicą w Manili.
2. Grupa osób reprezentujących jakąś zbiorowość lub wyjazd w sprawach służbowych.
3. Tygodnik ilustrowany wydawany od 1945 r., najpierw w Krakowie, a obecnie w Warszawie.
4. Oficjalne spotkanie specjalistów poświęcone dyskusji nad określoną tematyką.
5. Sekcja działająca na terenie Akademii, szkoląca m.in. w zakresie walki wręcz i samoobrony, sformowana przez studentów.
6. Pierwszy prezydent RP, żyjący w latach 1865–1922.
7. Nauka o budowie, pochodzeniu i ruchach ciał niebieskich oraz o przestrzeni kosmicznej, w której się one znajdują.
8. ... Doskonalenia Kursowego Oficerów.
9. Tytuł filmu, którego jedną ze scen kręcono na terenie AON, w reżyserii Romana Polańskiego.
10. Jeden z kierunków studiów prowadzonych w AON.
11. Stolica Uzbekistanu.
12. Uroczyste otwarcie wystawy dzieł sztuki.
13. Nazwisko popularnego polskiego piosenkarza, który wykonywał m.in. piosenki: „Byle było tak”, „Parostatek” i „Za tobą pójde jak na bal”.
14. Środki techniczne: naboje, bomby, pociski, miny, rakiety używane m.in. podczas przeprowadzania działań bojowych.

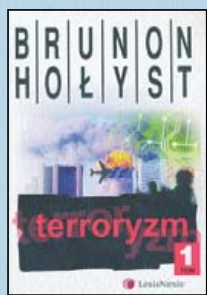
Prosimy o nadsyłanie rozwiązania wraz z danymi kontaktowymi na adres e-mail: biuletyn@aon.edu.pl do 31 października.

Zwycięzcę wyłonimy w drodze losowania. Nagrody do odbioru w redakcji (bud. 2, pok. 116).

Hasło krzyżówki z „Biuletynu AON” nr 2(40) 2009 brzmiało: GLOBALIZACJA.

Nagrodę otrzymała Marta Kowalczyk. Gratulujemy!

Na półce z książkami...

Brunon Hołyst

Terroryzm. T. 1–2

Warszawa, Wyd. Prawnicze „LexisNexis” 2009, s. 2082 (sygn. bibl. T 1: 16562/III, 16674/III, T 2: 16563/III, 16675/III).

Pierwsza tak obszerna monografia

na temat tego zjawiska w literaturze polskiej, a także unikatowa w piśmiennictwie europejskim. Profesor Brunon Hołyst wieloaspektowo przedstawia zjawisko terroryzmu oraz metody jego kontrolowania, uwzględnia najnowsze wyniki badań. Dopelnienie całości opracowania stanowią okienka problemowe, teksty konwencji, chronologia ataków terrorystycznych oraz obszerna bibliografia.

Mirosław Sułek

Programowanie gospodarczo-obronne

Warszawa, „Bellona” cop. 2008, s. 294 (sygn. bibl. 16628/III).

Książka przedstawia teoretyczno-metodologiczne podstawy programowania gospodarczo-

obronnego jako pierwszego stopnia konkretyzacji polityki gospodarczo-obronnej. Autor korzysta z najnowszego dorobku myśli ekonomiczno-obronnej polskiej i zagranicznej. Szeroko potraktowane zostały zagadnienia gospodarki obronnej, potencjału gospodarczo-obronnego oraz rachunku efektywności w sferze gospodarczo-obronnej. Charakterystycznym rysem książki jest uwzględnienie zasad sztuki wojennej w programowaniu gospodarczo-obronnym.

Wiesław Bokajło, Anna Pacześniak
(red. nauk.)

Podstawy europeistyki: podręcznik akademicki

Wrocław, „Atla 2” 2009, s. 797 (sygn. bibl. 16634/III).

Kompendium wiedzy dla studentów europeistyki

i wykładowców kształcących m.in. w zakresie integracji europejskiej. Wyczerpujące omówienie m.in. cywilizacyjnych i kulturowo-politycznych podstaw jedności Europy, polityczno-prawnych aspektów funkcjonowania Unii Europejskiej, społeczno-ekonomicznych uwarunkowań integracji.

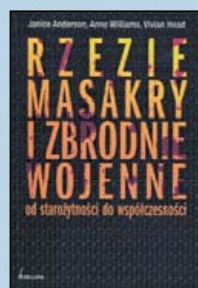
Paweł Kępka

Bioterroryzm: Polska wobec użycia broni biologicznej

Warszawa, „Difin” 2009, s. 245 (sygn. bibl. 17087/III).

Autor omawia problematykę terroryzmu, broni biologicznej i przygotowania struktur

administracji w przypadku zagrożenia atakami terrorystycznymi. Ponadto przedstawia efektywny model współdziałania służb cywilnych i wojskowych, które mogą być zaangażowane w działania ratownicze w przypadku ataku bioterrorystycznego. Publikacja prezentuje nowoczesną koncepcję ochrony ludności w sytuacji użycia broni biologicznej.

Janice Anderson, Anne Williams, Vivian Head

Rzezie, masakry i zbrodnie wojenne od starożytności do współczesności

Warszawa, „Bellona” 2009, s. 215 (sygn. bibl. 17111/III).

Niniejsza publikacja przedstawia

największe zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciw ludzkości - od starożytności do czasów współczesnych. Książka podzielona jest na siedem części poświęconych poszczególnym faktom lub ich sekwencjom. Ostatnia część dotyczy konfliktów, które zakończyły się niedawno albo jeszcze trwają. Każdorazowo przywoływane są okoliczności, w jakich doszło do zbrodni, ich przebieg, uczestnicy, ofiary oraz następstwa.

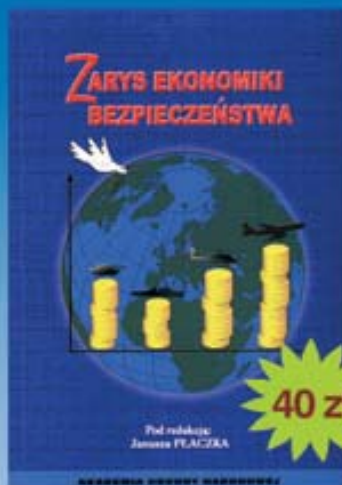
Kuba Jałoszyński, Janusz Skosolas
Media wobec współczesnego zagrożenia terroryzmem

Warszawa, Collegium Civitas Press 2008, s. 98 (sygn. bibl. 17122/III)

Autorzy – Kuba Jałoszyński (od ponad 25 lat zajmuje się

problematyką związaną ze zwalczaniem terroryzmu) i Janusz Skosolas – podjęli próbę analizy zależności istniejących pomiędzy mediami i terroryzmem oraz pokazania w jaki sposób owe relacje można wykorzystać, by skutecznie przeciwdziałać zagrożeniu tym zjawiskiem. Publikacja stanowi cenny wkład w badania prowadzone w tym zakresie.

W księgarni AON

Janusz Płaczek (red.)
Zarys ekonomiki
bezpieczeństwa

Piotr Dela (red.)
Wsparcie teleinformatyczne
dowództw w działaniach
wojsk lądowych

Wojciech Nyszk
Paletyzacja
i konteneryzacja
dostaw amunicji
do wojsk

Zenon Smutniak
Dowodzenie
siłami powietrznymi
w środowisku
sieciocentrycznym

**Stanisław Zajas
(red. nauk.)**
Studium przyszłości
sił powietrznych.
Kierunki rozwoju
do 2025 roku

Grzegorz Sobolewski
Reagowanie kryzysowe
w środowisku miejskim.
Aspekt militarny

Księgarnia Akademicka
czynna od wtorku do soboty w godz. 13.00–18.00
tel. (022) 681-46-08
e-mail: ksiegarnia.akademicka@aon.edu.pl